FOTBAL După meciurile ROMÂNIA-POLONIA

Acel O-O de la CRACOVIA

simbolizat - pe coperta noastră - de rezistența perechii D. NICOLAE - COMAN în fața lui LUBANSCHI (9)

...și de abnegația lui NĂSTURESCU în sprijinirea apărării.

Foto: Paul ROMOȘAN

Pele se destăinuiește (I)

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 2
(212)
Anul XX
NOIEMBR
1967

TLETISMUL ROMÂNESC

ATLETISMUL ROMÂNESC FAȚĂ-N FAȚĂ CU CEL MONDIAL

Cea mai valoroasă afirmare pe plan mondial a atletismului românesc în acest an, atît din punctul de vedere al clasamentului în ierarhie, cît și din acela al tabelei internaționale de punctaj, este performanța Mihaelei Peneș: 60,68 m la suliță — nou record național și al doilea rezultat din toate timpurile în lume (1 167 puncte). Ne așteptam ca la cea de a treia săptămînă internațională preolimpică de la Ciudad de Mexico să aibă loc o confirmare, dar campioana noastră olimpică a ocupat acolo abia locul trei, cu un jenant 47,21 m. Așa că mult așteptatul record mondial, care să facă pereche cu acela al Iolandei Balaș la săritura în înălțime, sîntem nevoiți să-l transferăm cu speranțele noastre pentru... 1968.

Dar nu numai isprava Mihaelei Peneș în capitala țării care va organiza Jocurile Olimpice de la anul este jenantă în 1967, ci, în general, situația atletismului românesc, dacă-l punem față-n față cu acela mondial (nici prin gînd nu ne trece să-l opunem celui balcanic, deși are două stele: iugoslava Vera Nicolici la 800 m și grecul Christos Papanikolau la prăjină). Afirmația o vom argumenta mai jos, prin mărturiile obiective ale cifrelor.

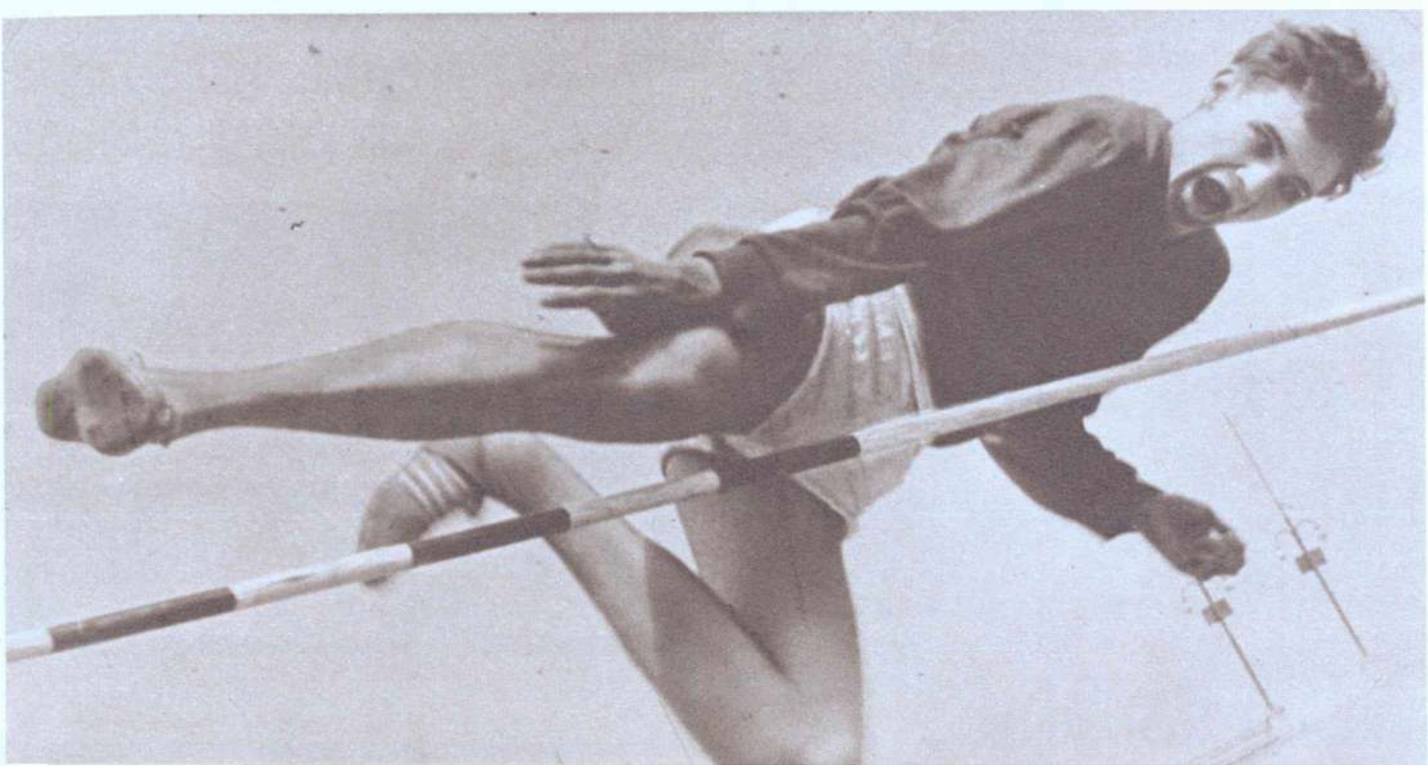
MASCULIN

	Record național	1967	Record mondial	1967
100 m plat	10,3 (986 p.)	10,4 (959 p.)	10,0 (1 072 p.)	10,0 (1 072 p.)
200 m plat	20,9 (970 p.)	21,2 (934 p.)	19,5 (1 150 p.)	20,1 (1 070 p.)
400 m plat	47,5 (923 p.)	48,0 (898 p.)	44,5 (1 082 p.)	44,5 (1 082 p.)
800 m plat	1:48,2 (974 p.)	1:49,3 (951 p.)	1:44,3 (1 060 p.)	1:44,9 (1 046 p.)
1 500 m plat	3:40,5 (997 p.)	3:46,5 (938 p.)	3:33,1 (1 074 p.)	3:33,1 (1 074 p.)
5 000 m plat	13:49,8 (1 008 p.)	14:17,0 (939 p.)	13:16,6 (1 098 p.)	13:18,8 (1 092 p.)
10 000 m plat	29:13,2 (998 p.)	29:51,4 (954 p.)	27:39,4 (1 116 p.)	28:26,6 (1 056 p.)
110 m garduri	14,2 (938 p.)	14,2 (938 p.)	13,2 (1 066 p.)	13,2 (1 066 p.)
400 m garduri	51,1 (981 p.)	51,3 (973 p.)	49,1 (1 058 p.)	49,3 (1 050 p.)
3 000 m obstacole	8:34,0 (1 031 p.)	8:43,6 (993 p.)	8:26,4 (1 061 p.)	8:29,8 (1 047 p.)
Înălțime	2,11 m (950 p.)	2,11 m (950 p.)	2,28 m (1 090 p.)	2,22 m (1 042 p.)
Prăjină	5,03 m (1 059 p.)	5.03 m (1 059 p.)	5,38 m (1 138 p.)	5,38 m (1 138 p.)
Lungime	7,74 m (969 p.)	7,60 m (941 p.)	8,35 m (1 087 p.)	8,35 m (1 087 p.)
Triplusalt	16,59 m (1 032 p.)	16,59 m (1 032 p.)	17,03 m (1 073 p.)	16,92 m (1 063 p.)
Greutate	17,42 m (928 p.)	16,88 m (897 p.)	21,78 m (1 156 p.)	21,78 m (1 156 p.)
Disc	59,49 m (1 032 p.)	59,49 m (1 032 p.)	65,22 m (1 123 p.)	65,16 m (1 122 p.)
Suliță	81,21 m (1 002 p.)	75,11 m (936 p.)	91,72 m (1 109 p.)	90,98 m (1 102 p.)
Ciocan	66,10 m (1 012 p.)	63,70 m (982 p.)	73,74 m (1 102 p.)	71,91 m (1 081 p.)
Decatlon	7 433 p.	7 428 p.	8 319 p.	8 319 p.

FEMININ

	Record național	1967	Record mondial	1967
100 m plat	11,8 (989 p.)	11,9 (966 p.)	11,1 (1 158 p.)	11,1 (1 158 p.)
200 m plat	23,5 (1 077 p.)	24,2 (1 007 p.)	22,7 (1 163 p.)	22,7 (1 163 p.)
800 m plat	2:05,6 (1 120 p.)	2:05,6 (1 120 p.)	2:01,0 (1 199 p.)	2:01,0 (1 199 p.)
80 m garduri	10,8 (1 078 p.)	10,8 (1 078 p.)	10,3 (...)	10,4 (...)
Înălțime	1,91 m (...)	1,73 m (1 077 p.)	1,91 m (...)	1,82 m (1 163 p.)
Lungime	6,59 m (1 119 p.)	6,56 m (1 113 p.)	6,76 m (1 156 p.)	6,63 m (1 128 p.)
Greutate	16,53 m (1 137 p.)	15,92 m (1 102 p.)	18,59 m (...)	18,12 m (...)
Disc	56,97 m (1 161 p.)	54,06 m (1 113 p.)	59,70 m (...)	59,30 m (1 198 p.)
Suliță	60,68 m (1 167 p.)	60,68 m (1 167 p.)	62,40 m (1 190 p.)	60,68 m (1 167 p.)
Pentatlon	4 581 p.	4 581 p.	5 246 p.	4 953 p.

NOTĂ: punctele din paranteze indică faptul că performanțele respective sînt atît de mari încît tabela internațională nici nu le-a prevăzut.

ȘERBAN IOAN

VIORICA VISCOPOLEANU

Cifrele comparative din aceste tabele, prin contrastul lor — bineînțeles, cu unele excepții, iar acestea se referă în special la atletismul nostru feminin — te uluiesc. Nici nu-ți vine să crezi că se fac importante sacrificii materiale, că se cheltuiesc zeci, sute și mii de ore la elaborarea planurilor de pregătire, la antrenamente, la executarea experimentelor științifice etc. etc. etc. Bilanțul acestui ultim an preolimpic, in ceea ce ne privește, repetăm — cu unele excepții (Șerban Ioan — înălțime, Petre Astafei — prăjină, Șerban Ciochină — triplusalt, Iosif Naghi — disc, Ileana Silai — 800 m, Valeria Bufanu — 80 mg, Virginia Bonci — înălțime, Viorica Viscopoleanu — lungime, Olimpia Cataramă — disc, Mihaela Peneș — suliță), este îngrijorător. Din atît de mulți membri ai loturilor noastre de tot felul, foarte puțini au perspectiva de a participa cu șanse la Jocurile Olimpice din Mexic. Este o realitate supărătoare, care ne duce cu gîndul la zicala: *«s-a căznit muntele ca să nască un șoarece!»*.

Pentru a preîntîmpina situații și mai neplăcute în anul următor, federațieide specialitate i s-a propus să fie mai exigentă cu «vîrfurile» la campionatele naționale, să decearnă titlurile de campioni numai acelora care au obținut victoria cu o performanță de valoare. Și se pare că așa va fi. Dar, mai departe? Va crește peste noapte numărul celor cu perspectivă de a se clasa în primii șase la Olimpiadă?

Propunerea pe care o facem federației de specialitate este următoarea: reducerea imediată a loturilor olimpice (loturile pentru Jocurile Balcanice, pentru diferitele triunghiulare etc., sînt exceptate din propunerea noastră). În probele de viteză nu avem nici un fel de șanse. De ce să mai cheltuim bani și energie? (În 1946 îi aveam pe Ioan Moina și Eugen Lupșa, alergători de 10,4 și, respectiv, 10,5 pe suta de metri; în 1957 Ion Wiesenmayer a realizat 47,5 pe 400 m, iar în anul următor recordul său național a fost egalat de Traian Sudrigean și Ilie Savel; în 1967 cea mai bună performanță la 100 m au realizat-o Gheorghe Zamfirescu și Bucur Iliescu — 10,4,iar la 400 m recordul anului — 48,0 — aparține lui Gheorghe Zamfirescu și Teodor Puiu; păstrînd proporțiile, se pare că acum 10 ani și acum 20 de ani probele de viteză erau superior cotate, în comparație cu 1967). În probele de demifond și fond la bărbați nu întrevedem, de asemenea, nici o șansă la Olimpiadă. De ce să mai cheltuim banii de pomană? Două exemple, la general. În privința particularului, adică a fiecărui membru de lot în parte, să hotărască federația *pe baza unor analize strict obiective* (dacă atletul «X» are perspective la o medalie olimpică, nu înseamnă ca în jurul său să trăiască îmbrăcați în treninguri de olimpici o sumedenie de colegi de probă, dar fără nici un viitor). Dacă se va proceda în acest mod, se vor realiza importante economii, ce vor putea fi dirijate spre alte nevoi ale atletismului. E o chestiune simplă, pe care nu o cunoaște încă, din păcate, și statul major al atletismului românesc: faci investiții rentabile, obții rezultate bune; nu faci investiții rentabile, nu obții nici rezultate bune.

SĂPTĂMÎNA PREOLIMPICĂ DE LA MEXICO CITY

VIORICA VISCOPOLEANU 6, 56m la lungime-AUR

ȘERBAN IOAN 2, 10m la înălțime-ARGINT

MIHAELA PENEȘ 47, 21m la suliță-BRONZ

Atletismul românesc a fost reprezentat în Mexic, la ultima săptămînă preolimpică, de trei sportivi.Cel mai valoros rezultat l-a obținut desigur Viorica Viscopoleanu. Cu performanța de 6,56 m la săritura în lungime ea a cucerit medalia de aur și, totodată, locul al treilea în ierarhia mondială a anului. Marea noastră speranță la săritura în înălțime — Șerban Ioan (19 ani) — a urcat pe treapta de argint a podiumului, cu 2,10 m. În ceea ce o privește pe campioana olimpică Mihaela Peneș, ea nu a dat satisfacție. A obținut medalia de bronz cu 47,21 m (!!!), rezultat care ne-a întristat, mai ales că ea s-a prezentat la acest concurs cu o carte de vizită deosebită: 60,68 m — cea mai bună performanță mondială a anului. La baza inconstanței sale (pe care unii o explică ca fiind specifică probei de aruncare a suliței: o loterie) stă, după părerea noastră, nesiguranța tehnică în condiții de concurs (asupra căreia am atras atenția în repetate rînduri, după ce Mihaela Peneș a devenit campioană olimpică, iar unii specialiști o considerau infailibilă).

Cum era și de așteptat, întrecerile la altitudinea orașului Mexico (peste 2 200 m) au dat rezultate scontate. Probele cu efort de lungă durată (alergările de 5 000 m și 10 000 m) nu au putut împiedica acele cronometrelor să depășească 14 minute și, respectiv, 29 de minute. Probele cu efort scurt (alergările de viteză, săriturile și aruncările — cu excepția suliței la femei) s-au apropiat, ca cifre, de cele mai bune performanțe mondiale. Pe lîngă acela al Viorîcăi Viscopoleanu, un alt exemplu îl constituie săritura în lungime a lui Igor Ter-Ovanesian, prin care atletul sovietic a egalat recordul mondial — 8,35 m — al negrului nord-american Ralph Boston (absent la întrecerile din Mexic).

După părerea specialiștilor prezenți în capitala Mexicului, Olimpiada 1968 nu va intra în istoria atletismului ca o pată neagră. Aclimatizarea rapidă a sportivilor și existența pistei de tartan (considerată cu mult mai rapidă decît cele de bituum și de zgură) vor favoriza,neîndoielnic, realizarea chiar și a unor recorduri mondiale în probele al căror efort specific este de scurtă durată (de notat că în lume au fost amenajate centre de pregătire la «altitudine mexicană», de pildă sovieticii în munții Caucaz, francezii la Font Romeu, nord-americanii în munții Californiei). În privința probelor al căror efort specific este de lungă durată, este de prevăzut o modificare a actualelor recorduri — ca o consecință a pregătirii la mare altitudine — fie înaintea Olimpiadei, fie după ea, dar la joasă altitudine. Așa încît putem să prevedem, încă de pe acum, o ploaie de recorduri pe toate fronturile în anul 1968 (la care participarea românească — dorim — să nu lipsească, cu tot numărul restrîns de nume a căror rezonanță atinge nivelul mondial).

H.C.

În așteptarea EUROPENELOR și a OLIMPIADEI

L-am intilnit pe Ion Panțuru, conducătorul bobului de 4, campion european. Se antrena pe... uscat. Două extensoare, imaginind fișele bobului, răspundeau docil la toate manevrele complicate ale campionului nostru, aflat într-o excepțională dispoziție de lucru.

— **Deci, te antrenezi**...

— Timpul meu liber aparține în primul rind bobului. N-am voie să lenevesc. Mă zorește iarna. Vedeți bine, se apropie cu pași repezi. Și bobul este un sport pretențios. Dacă-l... trișezi, iți joacă renghiul cind ți-e lumea mai dragă.

— **Ai ceva vești de la Monti? După accidentul din februarie, de pe pista din Alpe d'Huez, s-a restabilit? Va răspunde prezent la europene, la Olimpiadă?**

— Cum credeți că ar putea lipsi? S-a însănătoșit. Este din nou voinic. Corespondez cu el. În ultimele luni mi-a expediat circa cinci scrisori. De fiecare dată ii răspund cu plăcere. Il stimez mult. În ultima scrisoare mă informează că abia așteaptă să ne revedem pe pirtie. Pe noi, românii, ne simpatizează in mod deosebit.

— **Dar frînarul lui Monti, Sciorpaes?**

— În privința lui Sciorpaes veștile sint mai puțin plăcute. Adevărat, este în afara oricărui pericol, însă mîna dreaptă continuă să-i facă necazuri. Are un nerv rupt. Acum, pentru europenele din ianuarie, Monti caută să-și pregătească un alt frînar. De fapt, are de unde alege. În rîndurile italienilor sînt mulți boberi de clasă.

— **Și-acum, de la frînarul lui Monti, să trecem la principalul tău colaborator, Neagoe. El cum se simte?**

— N-a avut nici un accident și sper să nu aibă vreodată. Îl menajez și mă menajez. Neagoe se simte minunat. S-a mai îngrășat puțin, dar atît cît să nu deranjeze. Acum lucrează și el intens: exerciții de mobilitate, de rezistență, de viteză. În privința aceasta, antrenorul Hariton Pașovschi este neinduplecat. Și bine face.

— **Ce poți să ne spui despre apropiata ediție a Campionatului european de bob, din Elveția?**

— Va fi cea mai pretențioasă ediție din întreaga istorie a acestor campionate. Fiecare țară va putea să înscrie la startul celor două probe cîte 6 echipaje. Și de acest drept regulamentar, de astă dată, se vor prevala cu siguranță toate națiunile pretendente la titluri. S-a hotărît în mod tacit ca la «europene» să se facă selecțiile echipajelor pentru Jocurile Olimpice și presimt că lupta pentru întîietate va fi de o dîrzenie rar întîlnită.

— **În ceea ce te privește, crezi că-ți vei putea păstra titlul?**

— Sper, și sper pentru că mă pregătesc. Dar, cine poate ști... Monti, Thaler, Nash și alții sînt adversari redutabili...

L-am lăsat pe Panțuru să tragă mai departe, voinicește, de «fiselele» extensoarelor. La despărțire i-am urat cît mai mult succes în tentativa lui lăudabilă de a păstra neștirbit frumosul prestigiu de care se bucură în arena internațională bobul românesc.

G. ȘTEFĂNESCU

Ion Panțuru manevrează «fiselele» unui bob imaginar, în timp ce Nicolae Neagoe, frînarul echipajului de bob, campion european, încearcă fără rezultat să urnească «bobul» din loc... (sus)

Hariton Pașovschi, antrenorul lotului republican de bob și Nicolae Neagoe, aflat în bobul de antrenament cu rotile, într-o pauză a unei ședințe de pregătire.

Experiențele medico-sportive privind efortul la altitudine, au dat rezultate liniștitoare*)

«Unii vor plăti cu viața participarea lor la Jocurile Olimpice din 1968...». Astfel s-a exprimat în ziarul britanic «Observer» campionul olimpic Cristopher Brasher, învingător în cursa de 3 000 m obstacole la J.O. de la Melbourne. Asta, acum doi ani. Mă întorceam tocmai dintr-un voiaj în Mexic, unde am întîmpinat refuzul politicos, dar ferm, al dr. Eduardo Hay, directorul general al Centrului sportiv olimpic mexican, de a răspunde unor întrebări asupra problemei pe care o ridică altitudinea orașului olimpic (2 300 m). Dr. Eduardo Hay, a cărui politețe și competență au fost apreciate mai tîrziu, nu a vrut atunci să evoce în chip public o afacere care ar fi semănat îndoiala, îngrijorarea sau chiar frica, în lumea sportului. Atitudinea oficială a mexicanilor era de a afirma categoric că altitudinea capitalei lor nu va ridica nici o problemă, fapt care a fost admis — poate puțin prea

desemnării «orașului olimpic din 1968».

Desigur că această siguranță afișată de mexicani, pe de o parte, ca și circulația unor zvonuri, mai mult sau mai puțin întemeiate, pe de altă parte, au provocat o adevărată «psihoză a altitudinii». În același timp, performanțele excelente ale atletului kenyan Kipchoge Keino, care trăiește și aleargă la aproape 2 000 metri, au dezlănțuit și alimentat o interminabilă polemică... Și invers, o experiență americană, făcută în 1964, în statul Colorado, a demonstrat că performanțele realizate la nivelul mării nu puteau fi repetate la altitudine, chiar după 10 zile de adaptare și antrenament. În fine, statisticienii descopereau că toate recordurile mexicane pe distanțe scurte au fost stabilite la Mexico City, dar toate celelalte la nivelul mării. Iată, așadar, că nimeni nu mai îndrăznea să susțină că «problema altitudinii» din Mexico nu exista, din moment ce toată lumea

EXPERIENȚE RAȚIONALE ÎN TREI DIRECȚII

...Francezii au deplasat în Mexic o delegație alcătuită din 7 medici pentru a studia comportarea a 40 de atleți selecționați pentru «Săptămîna preolimpică» din 1965. În 1966, 11 medici și asistenți i-au supravegheat pe cei 35 de atleți francezi trimiși în Mexic. Anul acesta, numai cinci medici au făcut parte din delegația noastră, alcătuită din 70 de sportivi. Un asemenea efort pare cu adevărat considerabil. Cu toate acestea, nu trebuie să credem că Franța se află în avangarda căutărilor în domeniul medicinei sportive. Uniunea Sovietică, Italia, R.F. a Germaniei, Ungaria, Cuba și alte state au angajat și ele forțe foarte importante în direcția pregătirii olimpice.

Experiențele franceze, făcute cu o mare discreție, au avut în vedere trei probleme: 1. **Studiul cardio-vascular.** El a demonstrat cu rapiditate, prin compararea de electrocardiograme, că problemele în studiu nu erau în mod esențial de ordin cardiac. 2. **Studiul respirator și pneumologic.** Era vorba de o fază esențială privind fixarea oxigenului la nivelul sîngelui. Experiențe anterioare făcute asupra unor minori bolivieni aduseseră indicații utile în această direcție. 3. **Studii hormonale și urinare.** Aceste lucrări, întreprinse în octombrie 1966, au scos la iveală fenomenele adaptării la altitudine și au explicat, între altele, printr-o scădere a regimului funcțiunilor glandelor suprarenale și ansamblului sistemului endocrin, faimosul «schwung» resimțit de atleți între a 9-a și a 12-a zi.

SĂ NU MERGEM PREA DEPARTE...

1

„BRONZUL“ de la Vichy va străluci și la Mexico?

Eclipsat, oarecum, de strălucirea impresionantei colecții de titluri și medalii, care aureoleaz caiacul și canoea, canotajul academic își continuă — cu multă sîrguință, dar din păcate în destul ano nimat — drumul spre afirmarea internațională în sporturile nautice. Ținta cea mai importantă, desigu și cea mai dificilă: Jocurile Olimpice.

La ora cînd apar aceste rînduri, statisticienii au consemnat ultimele rezultate ale sezonului. C ne spun cifrele? În esență, o plăcută și încurajatoare promisiune pentru anul olimpic. Pentru că în 1967 canotorii români au avut o evoluție bună în marile competiții de la Lyon, Grünau și Mannheim Pentru că la campionatele europene de la Vichy patru echipaje românești s-au calificat în finale. Și mai ales, pentru că echipajul de 4 + 1, format din R. Batzici, P. Ceapura, E. Stratan, Șt. Tudor ș L. Lavrenschi, s-a întors din Franța cu medalia de bronz a «europenelor».

Dar, nu numai prin prisma acestor rezultate acordăm valențele speranțelor noastre pentru Ciudad de Mexico. Ne gîndim, mai ales, la pregătirile acestei ierni pe care lotul olimpic de canotaj academic le va desfășura sub conducerea antrenorului Dumitru Popa. Un lot substanțial întinerit (remarcăm prezența unor sportivi cu reale calități de progres rapid: Tarasov, Zaiț, Cichi etc.) în care — deocamdată — echipajul de 4 + 1 este punctul «forte»! Va străluci «bronzul» de la Vichy și la Ciudad de Mexico?

Dar, poate prea devreme, am ajuns la anticipații olimpice. În ceea ce ne privește: echipajul de 4 + 1 poate aspira la un loc fruntaș; cele de 4 f.c., dublu și 2f.c. în... finală! Pronosticul medaliilor l-am cerut antrenorului federal Gh. Giurcăneanu. Îl notăm lapidar: *«Printre echipajele medaliate nu pot lipsi, în mod normal, cele ale R.D.G., U.R.S.S., R.F. a Germaniei, Elveției și S.U.A.»*

D.G.

ÎN FOTOGRAFII:

1. Al. Aposteanu — locul 5 la «europene».
2. Echipajul de 4+1 — medaliat cu bronz: R. Batzici, P. Ceapura, E. Stratan, St. Tudor+ L. Lavrenschi.

2

tineretului și sporturilor și este responsabil al grupului medical al delegației franceze la Mexico, și-a rezumat astfel concluziile desprinse din experiențele purtate de-a lungul a mai bine de 2 ani:

● **Nici un pericol vital.** În nici un caz altitudinea Mexicului nu poate provoca moartea unor atleți sănătoși. Profesorul Plas, cardiolog francez, a scris el însuși: «Nimeni nu riscă să-și tulbure sănătatea în Mexic, chiar după mari eforturi fizice»... În concluzie, se poate nota că va exista un deficit în performanțe și în timpul de recuperare, dar acest deficit va fi cu atît mai mic, cu cît atletul va fi fost mai adaptat condițiilor altitudinii. O paranteză se impune aici pentru a arăta efectele deosebit de nefaste pe care ar putea să le aibă dopajul în condiții de altitudine. «Dopingurile» vor fi cu atît mai periculoase în Mexic, cu cît ele suprimă așa-zisul «clopoțel de alarmă» (care în condiții de altitudine îl împiedică pe sportiv să meargă prea departe). Moartea ciclistului Tom Simpson în vîrful muntelui Ventoux a demonstrat în chip tragic această noțiune.

● **Nu sînt principii general valabile.** Americanii au demonstrat încă din 1964 că este imposibil să definești un principiu exact al adaptării la altitudine. Este incontestabil că sportivii reacționează în mod diferit și că au un coeficient de adaptare foarte variabil. Observațiile relevate de antrenorii francezi par a indica că elementele dotate cu o puternică musculatură întîmpină o mai mare dificultate în a rezista la altitudine. Acest coeficient de adaptabilitate va juca un rol foarte important în momentul Jocurilor Olimpice, fiindcă el va condiționa antrenamentul. Pentru că una este să trăiești la 2 300 metri și alta să te antrenezi la această altitudine.

● **Rolul pregătirii psihice.** S-a stabilit că pregătirea psihică adecvată poate ameliora acest faimos «coeficient de adaptabilitate». Dr. Thiebault este convins că ambianța rezultată de pe urma pregătirii comune la centrul de la Font-Romeu este în această privință foarte folositoare, eliberîndu-i pe sportivi, puțin cîte puțin, de orice stare emoțională, privind «mitul altitudinii». Personal am constatat că atleții bine pregătiți din punct de vedere psihologic se preocupau în Mexic mai mult de compoziția seriilor lor eliminatorii sau de timpii intermediari decît de rezultatul analizelor sîngelui. Dr. Warren Guild, președintele Colegiului de medicină sportivă al Statelor Unite, a împins mai departe aceste concluzii, atunci cînd a abordat tema stărilor emotive ale atletului. El afirmă că șocul («stress») datorat condițiilor dificile de întrecere, nu numai că nu trebuie să scadă forma sportivului, ci dimpotrivă ar trebui s-o urce, pentru moment cel puțin, datorită stimulentului hormonal pe care-l provoacă. Fiecare atlet va trebui să se bazeze în Mexic pe propria-i «inteligență musculară» care va determina într-o oarecare măsură cantitatea de oxigen de care va putea dispune. (În această direcție campionul olimpic la sabie, maghiarul Tibor Pesza, a făcut cunoscut faptul că va adopta o tehnică de scrimă care va implica o mare economie de mișcări).

DUPĂ 1968

Această stimulare a inteligenței l-ar fi liniștit desigu pe baronul Pierre de Coubertin care dorea încă d 1913 ca grija medicilor, prea fiziologică — după păr rea sa — să fie îndreptată mai mult spre psihologi În schimb, renovatorul Jocurilor Olimpice n-ar fi apr ciat, desigur, ceea ce se prepară după Mexic. Perfo manțele stabilite anul trecut de francezul Alain Mo coni la Acapulco și de atletul Roelants în Belgia, î preziua șederii lor în capitala mexicană, i-au incitat p organizatori să perfecteze «revanșe olimpice» care a trebui să provoace căderea a numeroase recorduri al lumii în noiembrie 1968. Aceste noi recorduri ar pun în evidență caracterul folositor al intrării în form datorită altitudinii. În aceste condiții, recordul risc însă să fie favorizat de o pregătire artificială și cam pionul teleghidat de rezultatul unor observații clinice Noțiunea de **campion de laborator** va ridica, d altfel, o dezbatere interesantă. Dr. Eduardo Ha directorul centrului sportiv olimpic mexican, reamir tește că Jocurile Olimpice sînt făcute pentru a încuraj frăția între popoare și nu pentru a fixa limita fiziologic a posibilităților omului. În iulie anul trecut, un impor tant seminar internațional care a grupat savanți di lumea întreagă a consacrat lucrările sale «Sportivulu olimpic». S-a ridicat problema studierii științifice factorilor genetici și biologici care permit dezvoltare condițiilor excepționale de funcționare a organis mului uman.

---

*) **Un articol al fostului campion ciclist JEAN BOBET din ziarul francez «Le Monde» di 13 octombrie a.c.**

SPORTUL-aliat credincios al tineretului școlar

Pentru elevii școlilor de toate gradele perioada de acomodare cu razele luminoase ale științei și culturii din noul an de învățămînt s-a încheiat. Acum, tineretul studios, intrat în ritmul impetuos al continuelor și fructuoaselor acumulări, pășește încrezător pe drumul promițător al îndeplinirii celor mai cutezătoare vise. Dar, programul de studiu intens reclamă și momente de destindere, de recreere, iar pe acestea le oferă cu larghețe, elevelor și elevilor, orele de educație fizică și sport.

Cu un conținut substanțial îmbunătățit față de anii precedenți, orele de educație fizică, sportul, vin să îndeplinească, să traducă în fapt marele deziderat al celor mai străvechi timpuri: minte sănătoasă în corp sănătos. Îmbinare fericită, disociată de praful simplelor vorbe, al cuvintelor de paradă, întărirea sănătății viitorilor noștri medici, ingineri, profesori și tehnicieni în cele mai diverse domenii de activitate, formează astăzi o preocupare de prim ordin pentru Ministerul Învățămîntului, pentru profesorii de specialitate, ca și pentru medicii și tehnicienii din cadrul serviciilor de cultură fizică medicală. În paginile de față puteți urmări diverse aspecte ale activității elevilor din diferite școli, în timpul orelor de educație fizică, precum și cîteva păreri ale unor cadre de răspundere în realizarea dezideratului mai sus enunțat.

Condiții din ce în ce mai bune

O dată cu deschiderea noului an școlar încep să prindă viață măsurile ce au fost luate de către Ministerul Învățămîntului pentru continua îmbunătățire a activității sportive în rîndurile elevilor. Dintre aceste măsuri se detașează, ca importanță, semnificație și putere mobilizatoare instituirea insignei «**CERCURILE OLIMPICE LA ATLETISM**», care are drept scop atragerea elevilor spre practicarea atletismului, stimularea participării lor în competiții, răspîndirea ideii olimpice.

În vara anului 1968, elevii din școlile generale de opt ani se vor prezenta pentru prima dată la finala campionatelor republicane de atletism și gimnastică, pentru a-și disputa supremul titlu de «Campion republican al școlilor generale». Un număr important de școli generale și licee vor avea prilejul, în anul 1968, să sărbătorească inaugurarea noilor săli de educație fizică și a unor terenuri amenajate în aer liber, destinate activității de recreere fizică a elevilor.

Toate aceste eforturi au menirea de a crea condiții mai bune pentru ca educația fizică și sportul să-și aducă tot mai eficient contribuția la întărirea sănătății, dezvoltarea fizică armonioasă și la formarea caracterului și profilului moral al tinerilor.

Maria LOGIN
director al Direcției educației fizice și sportului școlar din Ministerul Învățămîntului

Grija față de copii

Prin activitatea militantă a cîtorva oameni de specialitate (medici și profesori de educație fizică), gimnastica medicală — latură a educației fizice — realizată teoretic la catedra de la I.C.F., a căpătat și sub aspect practic un larg cîmp de utilizare în ultimii 10—15 ani.

În sala de lucru a Serviciului de cultură fizică medicală de pe lîngă spitalul «Grigore Alexandrescu» din București

Serviciul de cultură fizică medicală la care funcționez realizează prin gimnastica medicală, asociată cu elemente de hidroterapie, electroterapie, iar vara și cu sprijinul agenților fizici (apă, aer, soare), aducerea la normal a ținutei copiilor care prezintă anumite deficiențe. În decursul celor 14 ani de la înființarea serviciului nostru, prin sălile centrului s-au perindat mii de copii și totuși nu am putut cuprinde decît într-o mică măsură numărul mare al solicitărilor. În procesul lor de dezvoltare, copiii sînt predispuși la diverse deficiențe fizice, ca urmare a unor condiții neigienice de dezvoltare (exemplu pentru școlari: poziția incorectă de stat în bancă). Avînd în vedere roadele bune ale activității noastre de pînă acum, se impune acordarea unei și mai mari atenții față de această preocupare. În mod practic, aceasta s-ar putea realiza prin extinderea rețelei de Cultură Fizică Medicală, atît în București, dar mai ales în provincie, unde se simte în mod deosebit de pregnant lipsa unor asemenea servicii de specialitate.

Ștefan PLOPȘOREANU
din cadrul serviciului

Nu fugiți de sănătate

În decursul anilor am avut deseori prilejul să aud corul nemulțumirilor multora dintre colegii mei. Cu toții, la unison, își manifestau și își manifestă supărarea, indignarea chiar, față de ușurința cu care unii medici acordă elevilor dispense de la orele de educație fizică. Ce mare greșeală, cîtă lipsă de răspundere față de sănătatea copiilor noștri, în numele cărela sînt eliberate cea mai mare parte a acestor certificate! Dar cum se ajunge aici? Elevii în cauză, departe de a suferi de vreo afecțiune gravă, din simplă comoditate (în termeni școlărești, din dorința de chiul), sau pentru bunul motiv că vor să evite o notație mai slabă din partea profesorilor de specialitate, își conving părinții de inutilitatea orelor de educație fizică. De aici și pînă la obținerea unui certificat medical de scutire (prin insistențe, prin acuzarea unor afecțiuni imaginare), nu este decît un pas. Bolnavii închipuiți și, într-o mai mare măsură, părinții acestora nu-și dau seama de grava greșeală pe care o comit. Ora de educație fizică este tonicul indispensabil fortificării organismului oricărui copil. Ea constituie «pastila miraculoasă» care înzecește puterea de muncă, de acumulare și asimilare a cunoștințelor predate în școli.

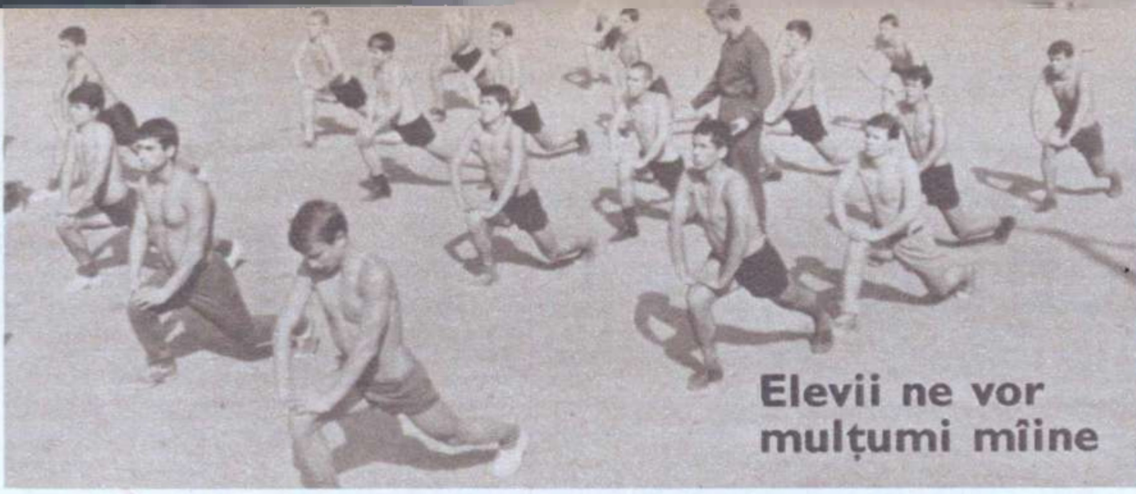
Părinți, faceți-vă forte și nu răpiți copiilor voștri tocmai această binefacere!

Ștefan BUJOR
prof. de educație fizică
Liceul nr. 32 - București

Util și plăcut

Tînărul profesor clujean Alexandru Ștefu este la primul său an de profesorat. Dar iată-l repartizat departe de casă, la Grupul școlar comercial din Constanța. Dar cînd iubești uiți de depărtări și toate ți se par mai frumoase. Și rugbistul fruntaș Ștefu (abia așteaptă să «alerge» din nou balonul oval la Farul) își iubește cu pasiune noua sa meserie de profesor de educație fizică căreia i se dedică cu totul! În imaginea noastră îl puteți vedea învățîndu-și elevele din anul I să sară la fileul de volei.

Elevii ne vor mulțumi mîine

«Exercițiile de înviorare dau prospețime. Ele sînt un puternic stimulent pentru activitatea școlară, dînd o perspectivă luminoasă întregii zile. Prin specificul școlii noastre (Liceul comercial din Constanța) — un adevărat grup școlar — consider că trebuie să le cultivăm elevilor noștri în mod permanent — *mișcarea*. Elevii de azi, viitorii bucătari, ospătari, vînzători, trebuie să știe în primul rînd să meargă, să aibă o ținută corectă, elegantă. De aceea în exercițiile noastre, cu caracter specific, punem un deosebit accent pe corectarea mersului, pe poziția capului, pe mersul frumos. Predomină exercițiile de coordonare. În acest fel sperăm noi să contribuim la dezvoltarea unor oameni sănătoși. Și elevii de astăzi — sîntem siguri — ne vor mulțumi mîine.»

Prof. Alexandru ȘTEFU
Grupul școlar comercial Constanța

În fotografie, îl vedem pe prof. Alexandru Ștefu în mijlocul elevilor anului II în timpul executării unui exercițiu de înviorare.

MIȘCAREA universal valabilă

Din multitudinea problemelor care intră în sfera preocupărilor noastre se desprinde și aceea care privește recuperarea funcțională a sportivilor traumatizați în timpul efortului fizic. Este vorba de o seamă de accidente survenite în timpul practicării sportului, tratate de noi prin mișcare, fizioterapie, hidroterapie, cu efect final vindecarea totală a celui suferind fără nici un fel de urmări negative asupra performanței.

Elementul MIȘCARE din tratamentul de recuperare, care formează baza medicației noastre, pe lîngă faptul că redă tînărului traumatizat funcționalitatea perfectă a sistemului osteo-mio-ligamentar, ajută și la păstrarea formei sportive într-o perioadă în care antrenamentul este întrerupt. Deci, imediat după tratament, sportivul însănătoșit poate reintra pe terenul de sport fără ca randamentul acestuia să aibă ceva de suferit. Aceasta, însă, cu o condiție: o cît mai urgentă intrare sub îngrijirea specialistului chiar și în cazurile traumatismelor de minimă importanță. Orice întîrziere scade valoarea și prelungește cu mult durata tratamentului.

În ultimii 10 ani serviciile Dispensarului central pentru sportivi au redat stadioanelor 11 455 de tineri și tinere.

Edit PETRUȚ
medic primar, director al Dispensarului central pentru sportivi

Examen complex în cadrul unuia dintre numeroasele servicii ale Dispensarului central pentru sportivi.

PASIUNEA DĂ ROADE

Profesoara DESPINA VINTILĂ, de la Școala generală nr. 16 din București, pe care o vedeți în fotografie executînd cu elevele din clasa a VIII-a un exercițiu de gimnastică de ansamblu, pune multă pasiune în tot ceea ce face. Despina Vintilă este, de altfel, o fostă gimnastă fruntașă și, de aceea, e firească dorința ei de a transmite micilor sale eleve cît mai mult din măiestria ei. Fetițele o apreciază și sînt numai ochi și urechi. Unde se vede că pasiunea, îmbinată cu priceperea, transformă orele de educație fizică într-o preocupare foarte agreabilă.

Lucrăm pentru deprinderi corecte

Marea majoritate a tineretului nostru nu știe să alerge sau să sară. De aceea una din preocupările principale ale profesorului de educație fizică ar trebui să-l constituie acest fapt. Izolat, unii profesori tineri, conștienți de aceste defecte, se ocupă de predarea în mod cu totul special a «alfabetului» sportiv, a deprinderilor corect însușite. În școala noastră am început prin învățarea alergării corecte. Sper că peste cîțiva ani și unii dintre elevii mei să se numere printre performeri

Prof. MARICA CIOBANU
Școala generală nr. 16

Sport în condiții vitrege

Desfășurarea orelor de sport la Liceul Nr. 15 din Capitală are loc în condiții cu totul improprii. Curtea școlii prezintă denivelări și, după ploaie, bălțile iau locul prafului. De trei ani Sfatul Popular al Capitalei a promis că va asfalta curtea. Probabil însă că alte lucrări vor lua din nou locul acestei promisiuni. Pînă la rezolvarea practică a asfaltării, probele de control cu elevii se fac în condiții vitrege. Totuși, activitatea sportivă este în atenția conducerii școlii și astfel echipele de handbal și volei participă la campionate. În imagine, elevele clasei a IX-a, sub conducerea prof. HORTENSIA

Să nu renunțăm la tradiție!

Mai sînt aproape două săptămîni și se termină campionatul republican de box pe echipe. Un campionat desfășurat într-un cvasi-anonimat, un campionat care a stîrnit un interes minim atît printre spectatori, cît și chiar printre antrenori și boxeri. Întîlnirile, în marea lor majoritate, mediocre și sub mediocre, au avut darul de a împlini doar o simplă formalitate: cea a prezenței «selecționatelor regionale» la competiție.

În actualul campionat au fost prea mulți învingători «prin neprezentarea adversarului» (deși am avut de-a face — rețineți — cu dispute între selecționate regionale!), au fost prea multe echipe care s-au prezentat de-a dreptul lamentabil (Galați II, Hunedoara, Maramureș), s-au înregistrat prea multe scoruri exagerat de mari și care, după părerea noastră, nu reflectă adevărata diferență de valoare dintre o formație și alta. Toate aceste «minusuri» nu le-am putea întîlni, cu atîta frecvență într-o competiție serioasă.

Considerăm că renunțarea la campionatul republican de box pe echipe reprezentative de cluburi sau asociații sportive și înlocuirea acestuia cu campionatul selecționatelor regionale frînează dezvoltarea boxului nostru. Și iată de ce:

a) *Nu stimulează activitatea tuturor antrenorilor din țară.* Se știe că de o selecționată regională se ocupă un antrenor sau doi, maximum trei. Celorlalți ce le mai rămîne de făcut cît timp durează campionatul? Se va spune, poate, că aceștia au datoria să furnizeze echipei regiunii boxeri cît mai mulți și mai buni. Dar ce interes au ei să facă acest lucru cînd, pentru victoriile formației regionale nu sînt felicitați, iar pentru înfrîngeri nu primesc nici un reproș?

b) *Mulți dintre boxerii buni nu participă la întreceri.* În primul rînd, datorită chiar antrenorilor lor, care nu-i dau selecționatei regionale (invocînd diverse motive) și îi păstrează pentru eventualele întîlniri, fie ele și numai amicale, ale cluburilor sau asociațiilor sportive respective. Așa se explică de ce echipele regiunilor sînt formate, în cea mai mare parte, din boxeri cu o tehnică rudimentară și cu o pregătire fizică necorespunzătoare. Cu unele excepții, aceștia sînt oamenii la care antrenorii renunță cu ușurință, tocmai oamenii de la care nu se mai așteaptă mare lucru.

c) *Boxerii nu dau totul pentru selecționata regională.* Abandonurile și numeroasele neprezentări la meciuri ne-au dovedit-o. Una este să aperi culorile clubului sau ale asociației sportive care te-a crescut, față de care ai nenumărate obligații, și alta este să lupți într-o echipă în care la un meci figurezi și la altele nu.

d) *Cei mai buni pugiliști din țară nu participă la campionat.* Conform actualului regulament al competiției, «stelele» boxului nostru nu pot lua parte la întreceri deoarece *componenții lotului republican au un încărcat program competițional internațional.* Considerăm că, dimpotrivă, meciurile din cadrul campionatului pe echipe ar constitui o bună pregătire pentru partidele internaționale, înaintea cărora s-ar face, bineînțeles, pauza necesară.

e) *Formația care va cîștiga titlul anul acesta nu este cea mai bună din țară.* Nu este un secret pentru nimeni că selecționata regională care va cîștiga titlul în actualul campionat nu ar putea ține piept, ci ar pierde categoric în fața echipelor de club bucureștene Steaua sau Dinamo și, poate, chiar în fața unei echipe de club din provincie. Atunci, ne întrebăm pe bună dreptate: ce fel de campionat republican este acesta, dacă nu dă cîștig de cauză celei mai puternice echipe din țară?

Desigur, alta ar fi situația dacă la campionatul pe echipe ar participa reprezentative ale cluburilor și asociațiilor sportive. Prezentînd formații complete și bine pregătite, antrenorii din întreaga țară și-ar putea dovedi roadele activității lor. Altele ar fi, de asemenea, condițiile pe care conducerile cluburilor și asociațiilor sportive le-ar asigura boxerilor angajați în lupta pentru apărarea prestigiului grupărilor sportive respective.

Campionatul de anul trecut (cînd o echipă era formată din boxerii a două sau chiar trei regiuni) și cel din anul acesta (cu selecționate regionale) au dus la slăbirea formațiilor cluburilor și asociațiilor sportive care, practic, au fost eliminate din activitatea competițională.

Trebuie, deci, *să revenim la campionatul echipelor de club!* Numai așa își va găsi justificarea această competiție, numai așa își va atinge scopul: *asigurarea unei activități continue tuturor boxerilor și antrenorilor. Iată,de altfel, părerile unor specialiști:*

ION STOIANOVICI — antrenor principal la clubul Metalul București: «Titlul de echipă campioană republicană trebuie să și-l dispute formațiile cluburilor și asociațiilor sportive, nu selecționatele regionale. Așa se întîmplă și la celelalte sporturi: la fotbal, la baschet, la handbal etc. Îmi amintesc că în anii trecuți evoluția echipei noastre în campionat stîrnea un interes deosebit printre muncitorii uzinelor «23 August», pe care îi reprezentăm ca sportivi, și nu numai printre ei. Boxerii se pregăteau cu ambiție și pasiune, nu lipseau de la antrenament. De asemenea, conducerea clubului acorda o atenție mai mare secției de box. Fiecare antrenor din țară căuta să-și alcătuiască o echipă completă, cît mai bună, cu care să se poată înscrie în campionat. Acum, interesul pentru toate aceste lucruri a dispărut. De cîteva formații care începuseră să se afirme (Ciudanovița, Bocșa, Reșița, Cîmpia Turzii și altele), astăzi nu se mai aude aproape nimic. S-au... dizolvat toate grație «selecționatelor regionale» care, în mod practic, nu prea interesează pe nimeni. Unde sînt spectatorii care luau cu asalt sala Floreasca la meciurile Metalul București — Dinamo Craiova, Steaua — Farul Constanța, Dinamo București — Cîmpulung Muscel, ca să nu mai vorbim de marele derbi Dinamo București — Steaua? Au dispărut cu toții, odată cu dispariția acestor strașnice dispute care deveniseră tradiționale. Consider că trebuie să revenim la campionatul echipelor de club».

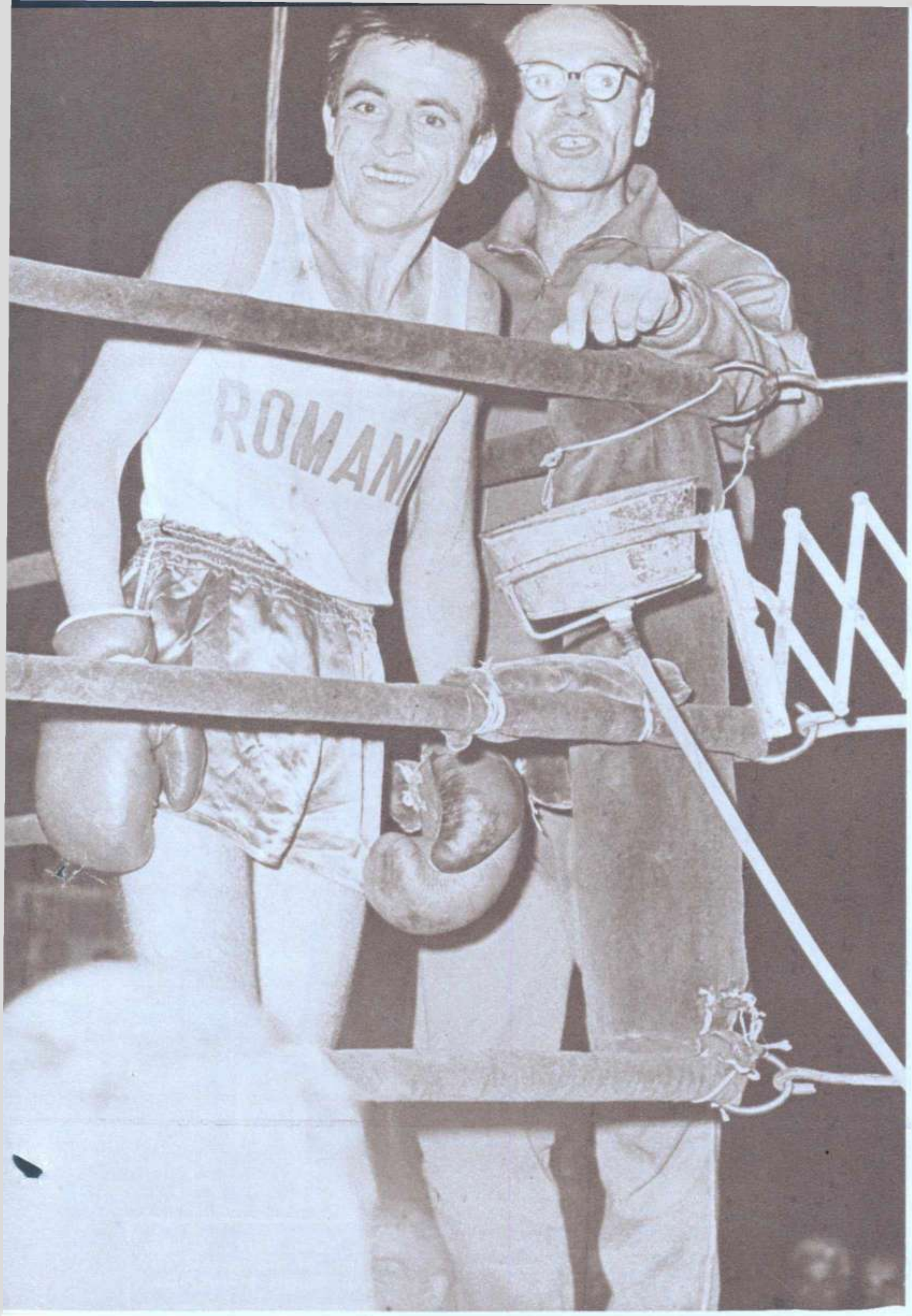

MIHAI VOICULESCU — arbitru, membru în comisia regională de box Craiova: «Actuala formulă de disputare a campionatului pe echipe nu poate da rezultatele așteptate. Antrenorii din regiune nu-i sprijină pe cei desemnați să se ocupe de selecționata regională, iar aceștia, de foarte multe ori, nu au păreri comune în ceea ce privește alcătuirea formației. Mulți boxeri nu se prezintă la meciurile «selecționatei». De exemplu, la partida dintre Banat și Oltenia, oltenilor le-au lipsit trei titulari. Vă asigur că acest lucru nu s-ar fi întîmplat cu ani în urmă, cînd în competiție era înscrisă echipa Dinamo Craiova. Un campionat pe echipe (ale cluburilor), împărțite în două categorii (A și B), ar fi mult mai eficient, ar înviora simțitor activitatea pugilistică din întreaga țară».

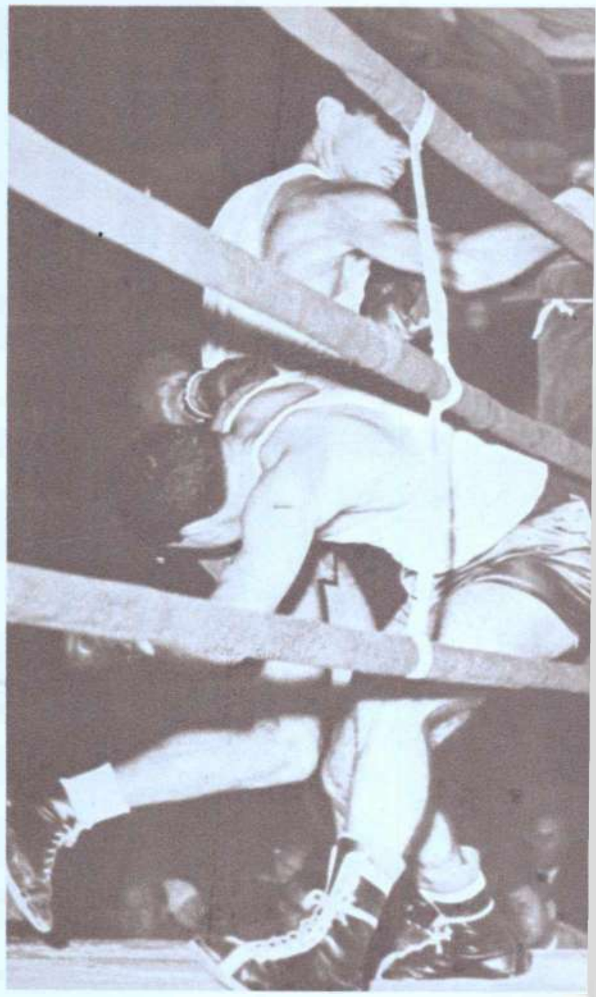

PAUL OCHIALBI — ziarist: «De cîțiva ani, asociațiile și cluburile noastre sportive nu mai acordă importanța cuvenită boxului. Nu se mai organizează gale pugilistice săptămînale, cu caracter amical, care constituiau un mijloc important de verificare și în același timp de rodare a elementelor aflate la începutul carierei. Cum tinerii nu au mai avut posibilitatea să urce în ring la asemenea gale, ei așteptau nerăbdători desfășurarea campionatului pe echipe, dornici să apere culorile clubului lor într-o competiție cu caracter republican și să se afirme cu acest prilej. Dar, cum formula de desfășurare a actualului campionat nu este cea mai fericită, deoarece întrecerile se dispută pe selecționate de regiuni, tinerii boxeri sînt în mod automat eliminați din competiție și, deci, de la selecție. Consider că în viitor federația noastră de specialitate are datoria de a reveni la vechea formulă, care ar antrena pe toți pugiliștii, de la «mic» la «mare», într-o competiție ce ar contribui, cu siguranță, la dezvoltarea boxului nostru».

Considerăm că nu este nevoie de o argumentare mai amănunțită în favoarea organizării tradiționalului campionat republican de box pentru echipele cluburilor și asociațiilor sportive. Actuala formulă s-a dovedit a fi inferioară celei vechi, tradiționale, care a stimulat ani de-a rîndul interesul antrenorilor, boxerilor și spectatorilor.

NICOLAE GÎJU a fost ovaționat în sala Floreasca pentru boxul său spectaculos și eficace. Bucuria prețuirii este împărtășită și de «omul din colț», antrenorul **CONSTANTIN NOUR**.

Colțul ringului nu este un refugiu prea bun. Reprezentantul nostru **GHEORGHE BĂDOI** caută să-l... convingă de acest lucru pe bulgarul **CALIAN**.

DRĂGAN (stînga) și **LODIN** (U.R.S.S.), deși «semimuște», au schimbat lovituri care ne-au făcut să-i credem... cocoși.

Un nume cunoscut în lumea boxului: **ENGHIBARIAN**. Fostul campion olimpic și european vă oferă un autograf pe această fotografie care ni-l prezintă în noua sa calitate de arbitru.

Un turneu modest

Cele trei zile de box internațional care au avut loc în sala Floreasca ne-au prilejuit revederi (de mult timp așteptate) cu o parte dintre pugiliștii noștri fruntași. Au fost printre aceștia și trei medaliați la «europenele» de la Roma: Gîju, Hodoșan și Covaci. Am regretat faptul că numai Gîju s-a prezentat bine pregătit. Hodoșan și Covaci nu au arătat prin nimic că antrenamentele la lot îi ajută să progreseze.

În general, turneul a fost de slabă factură tehnică. Cu excepția lui Gîju, Gruiescu, Drăgan, Antoniu și Mihai Dumitrescu, toți ceilalți boxeri români, chiar dacă au reușit să cîștige, n-au mulțumit spectatorii prin evoluțiile lor.

Invitații de peste hotare au corespuns și ei doar în parte. Așa cum era de așteptat, au plăcut boxerii sovietici (chiar și cei învinși). Francezii Azzaro și Caudron s-au dovedit a fi buni tehnicieni; de primul cu siguranță că vom mai auzi. Mult sub așteptări s-au prezentat oaspeții maghiari și bulgari.

Așadar, un turneu modest, de pe urma căruia nu am putea spune că boxerii noștri au avut prea multe de cîștigat. Adversari de valoarea celor invitați de federația de specialitate puteau fi găsiți și printre boxerii noștri. Considerăm că «Turneele celor 4», la care s-a renunțat în ultima vreme, erau cu mult mai utile pentru verificarea și pregătirea componenților loturilor reprezentative. Să nu se înțeleagă că noi nu am recunoaște eficiența întîlnirilor internaționale. Sîntem pentru acestea și le dorim cît mai numeroase. Dar cu o condiție: **să alegem adversari cît mai puternici, în fața cărora victoria să fie cît mai grea, dar odată obținută să aibă, într-adevăr, valoare.**

P.H.

P.S. — Ne-a deranjat insistenta bunăvoință cu care arbitrii străini, invitați la turneu, i-au tratat îndeosebi pe boxerii noștri. Sîntem siguri că nu ne vom mai întîlni cu ea și în întîlnirile internaționale oficiale. Deci, la ce bun?...

FARUL A ÎNCEPUT SĂ FIE O ECHIPĂ

SUS: Unguroiu, Kallo, Koszka, Manolache, Zamfir, Tufan, Iancu, Ologu. JOS: antrenorul secund Petre Comăniță, Manciu, Uțu , M. Georgescu, Tilvescu, Mareș, Pleșa, Antonescu, antrenorul principal Vintilă Mărdărescu.

Foto: Paul ROMOSAN

1

2

3

4

Ultima plajă a anului 1967, pe debarcaderul de la Eforie.

În actualul asalt al echipelor provinciale asupra celor bucureștene, rolul Farului a fost decisiv, mai ales prin cele opt goluri marcate în numai patru zile liderului de atunci — Steaua — și dinamoviștilor bucureșteni.

Fixată cîndva ca un **mixtum compositum** cuprinzînd jucători din diferite regiuni ale țării, Farul **începe să devină o echipă**, iar vechea acuzație capătă treptat alte și alte semnificații.

Ce au reprezentat, în fond, jucătorii cărora Farul le-a creat un ...cămin fotbalistic? Să luăm la întîmplare: Uțu — un portar considerat sfîrșit, Mircea Georgescu — un fundaș... reformat, Tîlvescu — un așa-zis plafonat, Mareș — un anonim de la Danubiana Giurgiu, Dumbravă — un retrogradat valoric, Manolache — un om considerat în declin nu numai la echipa națională, Koszka — un mijlocaș socotit ratat, Iancu — un jucător oscilînd între suspendări din viața sportivă și... «călătorului îi șade bine cu drumul», Unguroiu — idem. În sfîrșit, Kallo, un alt anonim din Codlea, care cu greu își găsea locul la Marina Mangalia.

Deci, «importul» predomină la Farul. Cel puțin cantitativ. Dar, în ultima vreme au început să se afirme și fotbaliștii dobrogeni. Un Pleșa , un Tufan, un Ologu, un Antonescu, un Biliboacă, un Etem au intrat sau încearcă să intre pe poarta consacrării.

Dar să revenim la... importați. Uțu a regăsit deseori forma sa de zile mari (Koszka: **«Nu am văzut de mult un portar ca Uțu al nostru la Petroșeni»**). Mircea Georgescu și-a recăpătat încrederea pierdută. Tîlvescu a marcat progrese constante în fotbal și în... viață. Mareș a devenit un constant al «11»-lui de bază, absolvind totodată I.C.F.-ul. Dumbravă a făcut cel mai bun meci al carierei sale contra lui Dinamo București (4—0). Manolache și-a prelungit tinerețea. Koszka a regăsit, cînd nimeni nu se mai aștepta, **drumul lotului mare**. Iancu — idem. Cît despre Kallo... Tînărul Kallo a realizat **hat-trick**-ul, visul atîtor fotbaliști, împotriva apărării lui Nelu Nunweiller.

Să vedem acum ce spun antrenorii de loturi. Iancu, Kallo și Koszka au fost sau sînt la A. Tufan și Mareș sînt în lotul B. Antonescu întrunește sufragiile la «Tineret». Etem este un permanent al lotului de juniori.

Deci, și din acest punct de vedere, Farul are cîteva taloane în plus.

Cum au fost posibile «treptele» Farului spre ceea ce se cheamă o echipă?

Fără îndoială că antrenorul Vintilă Mărdărescu (ajutat de secundul său, Petre Comăniță) are o contribuție decisivă la «itinerariul» valoric al Farului.

Lucid și realist, Mărdărescu și-a studiat bine lotul, a cîntărit posibilitățile tuturor jucătorilor săi și a dat curs ideii că **totul pornește de la om**. De aici, ca un corolar: **nu jucătorul trebuie adus la sistem, ci sistemul trebuie creat în funcție de particularitățile jucătorului.** Altfel spus, nu confundă realitatea cu dorința.

Astăzi Farul este o echipă mult mai suplă decît în trecut. Campioană, cîndva, a «jocurilor acasă», Farul a început să cîștige puncte mari în deplasare (vezi meciul cu Rapid, 2—1). De ce? Pentru că Mărdărescu nu cade în greșeala unora de a organiza jocul indiferent de adversar, ci dă adversarului ceea ce este al lui. De aici, firește, caracterul diferit al organizării jocului «acasă» și în deplasare. În ambele cazuri, însă, Farul pornește de la securitatea deplină a apărării, de la îngustarea — normală — a culoarelor, de la călirea atacanților pentru contraatacuri aspre, pornind, iarăși, de la ideea că superioritatea numerică de 2—1 este mult, mult mai eficace decît superioritatea numerică de 8—7, către care te conduce, în mod firesc, presiunea monotonă în numele ideii-atractive, dar numai atît — că mingea trebuie păstrată cît mai mult.

În dezvoltarea ideii de suplețe, Mărdărescu recurge la tot felul de variante, toate însă în funcție de adversar. Iată ce spune «Gil» într-un mod simplu și convingător: **«Împotriva unui atac masiv, cred că e foarte normal să joc cu un libero în fața fundașilor. Dimpotrivă, contra unui atac sprințar, la fel de normal mi se pare să contracarez «un-doi»-urile cu ajutorul unui libero în spatele fundașilor».**

Farul își urmează drumul, cu speranța că ascensiunea va continua. Mărdărescu speră să adune în tur 15 puncte și să doboare, la sfîrșitul campionatului, cifra de 29, cu care a fost creditat anul trecut. Asta ar însemna, după părerea noastră, un loc pe podium.

Nu ne rămîne decît să urăm constănțenilor mult succes. Visul fotbalului românesc e de a avea cît mai multe cluburi puternice. Farul ar putea să fie unul dintre acestea.

Ioan CHIRILĂ

1. Uțu suportă din greu presiunea «tancului» Iancu.
2. Tufan (dreapta) sau jumătate din forța de șoc a Farului.
3. Kallo sau bucuria succesului la Farul. Dovadă? Joc de glezne cu... tranzistorul.
4. Manolache și porumbeii săi. Semn de bătrînețe? Nu credem...
5. Uțu și Manciu. Curajosul Manciu n-avea de unde să știe că peste trei ore va părăsi poarta pentru multă vreme, în urma șocului cu Niță.
6. Din nou Kallo, într-o super-fentă contra lui Lupescu.
7. ...Și din nou Iancu, strivind gazonul cu «șenilele» sale.

5

6

7

De vorbă cu VINTILĂ MĂRDĂRESCU

Farul nu are faima (cel puțin pînă acum) a fi ceea ce se cheamă «o echipă mare». Și cu toate acestea, în ultimul timp, «fenomenul Farul» (2—1 cu campioana — Rapid, 4—4 cu Steaua, 4—0 cu Dinamo, pentru a nu cita decît rezultatele obținute în fața fruntașelor fotbalului bucureștean) surprinde pe cît de neașteptat, pe atît de plăcut. Opinia publică sportivă se interesează astăzi, pe drept cuvînt, tot mai mult de Farul. Am considerat, de aceea, util să prezentăm cititorilor noștri în aceste pagini «constănțene» părerile antrenorului «Gil» Mărdărescu (de doi ani și jumătate la Constanța) cu privire la această ascensiune. Redăm pe scurt acest dialog.

Întrebare: Deși nu ați adus modificări lotului dv. de anul trecut, cum explicați acest adevărat «salt al rezultatelor»?

Răspuns: Echipa noastră nu a făcut un salt valoric. Pur și simplu, ea merge progresiv, crește de doi ani încoace. Veți întreba de ce? Pentru că a realizat **însușirea corectă a principiilor tactice de joc**, pe care le aplică în mod funcțional diferit în cadrul sistemului cu patru fundași (cu alte cuvinte, urmărim umplerea spațiilor libere atît în acțiunile de finalizare, cît și în cele de apărare); **omogenitatea valorică între elementele de perspectivă (Kallo, Tufan, Antonescu, Pleșa, Zamfir, Etem) și cele «fost consacrate»** (Uțu, Georgescu, Koszka, Iancu, Manolache) — primii au crescut vertiginos, secunzii au revenit cu autoritate, unii depășindu-și chiar trecutul (Koszka); **întărirea disciplinei de joc și, în fine, acceptarea ideii că și Farul poate să joace un rol pozitiv în fotbalul românesc.**

Î: Ce noi surprize ne mai rezervați în această perioadă de formă deosebită?

R.: Faceți o greșeală: nu avem o formă de vîrf. La noi, cînd crezi că treaba nu mai merge, merge mai bine, și invers. Deocamdată sperăm să oferim noi surprize plăcute entuziaștilor noștri suporteri. Printre altele, prezența viitoare în formație a unui tînăr half talentat, Achim, fost la Marina Mangalia.

Î: Și acum o întrebare oarecum mai indiscretă: pe ce loc sperați să veniți în clasamentul final?

R: Nu spun că atacăm direct titlul, dar pot afirma că orice echipă va avea de furcă cu noi, deși unele au o tradiție mai bogată și, poate, un lot mai valoros în totalitatea lui. Anul trecut ne-am propus locul 7 și ne-am situat pe 4. Anul acesta ne-am propus locul 4...

...Cu alte cuvinte, țintiți locul I sau 2...

R: Nu obișnuiesc să trăiesc din vise!

D. CALLIMACHI

CRACOVIA punct de control

Zmyevski încearcă o nouă formulă, sub privirile lui Brychzi (în stînga), dar Libardi (în dreapta), Koszka și Constantin par stăpîni pe situație.

Deci, 0—0 la Cracovia. Am rezistat la Cracovia. Acesta este termenul: AM REZISTAT. A fost un meci de luptă. Cu fundașii «acoperindu-l» pe Coman, cu mijlocașii țintuiți în pragul apărării. Dar toate acestea se vor uita. Și va rămîne doar gîndul că la Cracovia, în ziua de 29 octombrie 1967, la numai trei săptămîni după Budapesta, o echipă decimată de norii scepticismului a izbutit să se adune și să sugereze ziariștilor polonezi ideea «complexului românesc».

Să fiu clar. Rezultatul de la Cracovia nu este decît o performanță a dîrzeniei de a astupa un dig care amenința să se surpe.

În privința celorlalte aspecte ale jocului se poate vorbi mai puțin.

PE STADIONUL „CENTRAL“ DIN CRAIOVA

România B-Polonia B: 2-2 (0-1)

Libardi degajează, în ciuda insistenței lui Szmid.

Tînărul Kallo, introdus în ultimele minute, nu a avut timp să-și ia zbor

Simplul fapt că prin «sita de la Budapesta» au trecut doar un jucător și un «sfert» (Libardi + Dobrin) dovedește că — cel puțin deocamdată — busola pentru constituirea unei echipe naționale nu a fost găsită.

Ce-i de făcut?

În momentul de față se vorbește mult despre jucătorii care ȘTIU SĂ DEA și despre cei care NU ȘTIU.

Fără îndoială, ideal ar fi ca cei înzestrați să dea totul. Un înzestrat, dublat de voință, oferă un Petschovschi, un Voinescu, un Constantin. Fără îndoială că un Dumitriu plus o jumătate din voința lui Năsturescu sau, invers, un Năsturescu plus o jumătate din talentul lui Dumitriu ar oferi tipul marelui jucător, dar și replica scepticului nu-i exclusă: primul n-ar mai fi Dumitriu, al doilea n-ar mai fi Năsturescu.

Am ridicat această problemă pentră că uneori, în goana după *obsolut*, comitem erori, căzind dintr-o extremă într-alta. Ani de zile am refuzat ideea că Pîrcălab NU POATE JUCA BINE ÎN DEPLASARE. Pe de altă parte, astăzi continuăm să-i reproșăm lui Dobrin lipsa de viteză — atît! — dar acceptăm la alții — la cei fără stea în frunte — mult mai multe lipsuri.

E momentul să ridicăm — cred — marea problemă a talentului care se irosește sau care nu se dezvoltă. E momentul să ne amintim că, tot mai mult, în metodica antrenamentului sportiv în general, se mizează pe dezvoltarea calității dominante, trecind pe planul doi problema dezvoltării — uneori cu unu sau doi la sută — a calităților slab dezvoltate. Desigur, ni se va putea obiecta că e mai sigur să dezvoltați puterea de luptă a lui Libardi și nu rafinamentul tehnic al lui Dobrin. De acord. Numai că această așa-zisă siguranță ne va putea oferi doar unu sau doi la sută în plus, și nimic mai mult. Pentru că, din orice unghi am privi lucrurile, resursele de progres — în stadiul dezvoltării noastre fotbalistice — sînt în FOTBALUL propriu-zis și nu în munca fizică în general.

Bineînțeles că marea problemă este de a OBLIGA talentul să se autoprețuiască, de a-i obliga pe Dobrin, pe Ivansuc — încă! — pe Dumitriu, pe Pîrcălab — și încă cum! — pe Dumitrache și toți succesorii lor să fi conștienți de ceea ce POT și mai ale de ceea ce sînt DATORI să fac (Nu lipsită de interes ar fi, desigu și posibilitatea de a-i îndemna m CONCRET să devină ceea ce creder noi că sînt, sau să cedeze locul, di timp, «altora mai vrednici»).

Încă odată, deci, după «punct de control» de la Cracovia, să fi aspri, mereu mai aspri, dar să n uităm niciodată că fotbalul trebui practicat de FOTBALIȘTI, și nu d băieții ascultători dispuși să se s pună la infinit numai în speranța c vor fi considerați și ei ca atar

IOAN CHIRIL

Cind obții rezultat de egalitate în deplasare te bucuri. De regulă. La Craiova a fost invers. Polonezii au părăsit terenul triști: olteanul Sfirlogea a adus egalarea, cind aproape nimeni nu se mai aștepta, în minutul 88. Dar fericirea gazdelor a fost prea puțin împărtășită de cei peste 30 000 de spectatori, pentru că:

1. Echipa noastră, deși investită cu titlul de «a doua garnitură a țării», a desfășurat un joc îmbîcsit, fără valoare. În acțiunile ofensive (în care au deținut întîietatea în primele 35 de minute), atacanții noștri au recurs la inesteticul tăvălug («Cu toții, pe ei, fraților!»), din care nu a ieșit nici un gol. Scorul îl deschid oaspeții în minutul 39, fără tăvălug. Egalarea a fost rezultatul unui autogol. Fără carte de vizită deosebită pe plan european, dar superiori adversarilo din punct de vedere tehnic și tactic, polo nezii iau din nou conducerea, în minut 67. În minutul 88, craioveanul Sfirlogea care s-a zbătut din răsputeri, izbuteș să-și aducă echipa la liman: 2—2.

2. Jucătorii noștri au făcut din no dovada că nu știu să-i păzească pe adver sari și că nu știu să se păzească de aceștia Adică, marcajul și demarcajul sînt înc ceva teoretic pentru noi. Explicația: lips tehnicii individuale superioare care îm piedică etalarea dezinvoltă a cunoștin țelor tactice.

*

A plăcut nespus de mult celor peste 30 00 de spectatori noul stadion, pe care edilii l-a botezat «Central». El este dotat cu tot ceea ce trebuie, iar după capacitatea sa (31 749 locu numerotate) el ocupă al doilea loc în țar după stadionul «23 August» din Capitală. lipsește doar palmaresul, pe care oltenii doresc strălucitor, mai ales la fotbal și atle tism.

H. POPLĂCEAN

Foto: Sandu CRISTIAN

Pele se destăinuieşte

Asemenea multor celebrităţi mondiale din domeniul politicii, literelor sau artelor — braziliene sau străine (aflate în trecere), — Pele a vizitat «Muzeul imaginii şi sunetului» de la Rio de Janeiro. Este vorba de un muzeu în care se grupează, sub formă de filme şi înregistrări sonore, reacţiile pe viu, expresiile fără fard ale personalităţilor alese. Un juriu de ziarişti pune întrebări şi ajută respectivele personalităţi să meargă pînă în profunzimea amintirilor lor.

Pele a vorbit timp de patru ore. Se spune, în Muzeu, că este vorba de una din înregistrările cele mai bogate. Reproducem — după «FRANCE FOOT-BALL» — destăinuirile marelui jucător brazilian.

«Aveam 10 ani cînd am primit prima minge de cauciuc. Eram săraci. Lipsiţi de griji şi fericiţi. Jucam un meci dimineaţa, apoi mergeam la şcoală după-masa şi încheiam ziua cu un alt meci, seara. Nu mi-au plăcut niciodată matematicile. Mi-a plăcut gramatica. Mă gîndeam să mă fac aviator. Tatăl meu, Dondinho, era un mare jucător, foarte bun în jocul de cap. Îl admiram mult.

Am cîştigat primul meu campionat cu piticii de la «7 Septembrie»; publicul a aruncat bani pe teren în timpul turului nostru de onoare. Antrenorul a adunat banii şi a decis că prima de victorie va fi de 13 cruzeiros de om. Cum banii nu veneau, duminică seara şi luni dimineaţa m-am dus la el acasă. Nu l-am găsit. M-am aşezat pe o bancă, lîngă poartă, şi am aşteptat întoarcerea lui timp de şase ore.»

După cum se ştie, la 14 ani, Waldemar de Britto s-a interesat de Pele, ca să-l aducă la Santos.

«În acest timp, tatăl meu ar fi fost mult mai fericit dacă aş fi semnat pentru Flamengo. În ceea ce mă priveşte, visam, nu ştiu de ce, să pot juca într-o bună zi la Vasco da Gama. Nu-mi aduc aminte prea bine de ce am fost poreclit Pele... Exista la Bauru un portar numit Bile, şi eu îl imitam uneori. Banda noastră mi-a spus atunci şi mie Bile. E tot ceea ce-mi aduc aminte.

...Pentru meciurile de campionat am fost considerat oarecum fragil, deşi fusesem promovat în selecţionata Braziliei. Nu mi-am pierdut curajul. Chiar şi atunci cînd am fost rănit în preajma plecării spre Suedia, pentru «Cupa mondială», am considerat că unul din posturile de înaintaş central îmi va aparţine. Aveam încredere în mine. Totuşi, în noaptea care a precedat debutul meu, împotriva echipei Uniunii Sovietice, n-am izbutit să închid ochii, iar în timpul intonării imnurilor tremuram ca varga. În jocul cu Ţara Galilor am înscris cel mai important gol din cariera mea (Brazilia-Ţara Galilor 1-0). Pînă la urmă, echipa noastră a învins în finală. Aveam 17 ani. Bucuria mea era atît de mare, fericirea mea era atît de intensă după victorie, încît m-a fulgerat un gînd: prea multă şansă. Nu e cu putinţă. Avionul nostru se va prăbuşi la întoarcere.

. . . .

La executarea «un-doi»-urilor, un om este întotdeauna mai important decît celălalt. Pagao m-a ajutat mult în timpul debutului, iar eu l-am ajutat pe Coutinho după aceea.

Unii se înşală cînd afirmă că mi-am schimbat stilul. Întotdeauna am jucat lansat, în mişcare, intrînd în careu cu toată viteza, pentru a primi mingea. Niciodată nu am aşteptat mingea.

A fost o vreme cînd am folosit diferite trucuri pentru a surprinde apărările, dar în momentul de faţă nici unul nu se mai... prinde. De exemplu, cînd arbitrul fluiera un corner în favoarea noastră, ieşeam din careu şi îngenunchiam, ca pentru a-mi reînnoda şiretul rupt. Fundaşii centrali aruncau o privire spre mine şi mă considerau absent în fază, trecînd la marcarea coechipierilor mei. În acest timp, extremul nostru trimitea o minge aeriană între poartă şi locul unde mă aflam. Atunci plecam din gropi, ca un alergător de 100 de metri, şi săream pentru a lovi mingea cu capul. Am marcat astfel numeroase goluri. Altădată, în cursul unui derbi tradiţional, contra lui Palmeiras, tot la un corner, fundaşul central Waldemar Carabina nu se dezlipea de mine. În momentul în care mingea s-a apropiat de noi, mi-am trecut braţul pe sub al lui şi am scos un urlet. Arbitrul uruguaian Esteban Marino, care conducea jocul, n-a ezitat nici măcar o secundă şi a indicat punctul de 11 m. După reclamaţiile de rigoare, am pus mingea, liniştit, pe muşuroiul de «penalti» şi am înscris un gol în plus.

CHILE 1962. Pele, rănit, părăseşte terenul...

. . . .

Pînă în momentul de faţă am marcat 800 de goluri. Nici unul din aceste goluri n-a fost înscris din întîmplare, «la noroc», ca de pildă atunci cînd vrei să centrezi şi mingea intră în poartă. Am dat goluri cu ambele picioare, cu capul, cu pieptul şi chiar cu mîna. Există totuşi un gol pe care n-am izbutit să-l înscriu: este golul direct, de la centru, cînd se începe jocul. Aş vrea ca după ce primesc mingea de la coechipierul meu să trag la gol imediat, de la cei 50 de metri. Desigur că e nevoie de o oarecare şansă, dar acest gol nu este atît de absurd pe cît pare. Portarul advers e distrat în aceste momente, e aproape întotdeauna rău plasat şi se întreţine de cele mai multe ori cu fotografii... Am reuşit aşa ceva la antrenament şi sper să realizez golul, în cele din urmă, în cursul unui meci.

. . . .

Sînt întrebat uneori de ce mă manifest atît de mult cînd reuşesc să marchez un gol. De ce? În primul rînd pentru că golul dă viaţă şi sens fotbalului, iar în al doilea rînd — pentru că golul mă înnebuneşte. Într-o zi, în Italia, înfruntam una din acele apărări cu «libero» şi alte cele, o apărare foarte dură şi care încerca să ne distrugă toate acţiunile. După o oră de bombardament zadarnic, publicul, foarte şovin, a început să fluiere toate acţiunile noastre. Echipa noastră devenea din ce în ce mai nervoasă. Totuşi, la un moment dat, am izbutit să driblez mai mulţi adversari şi să înscriu. În aceeaşi clipă am alergat spre tribună şi am sărit în sus de bucurie, gesticulînd cu pumnul. Acest gest a fost reluat, şi astăzi el e comun tuturor celor care înscriu goluri multe.

. . . .

Dacă un tînăr mi-ar cere sfatul, i-aş spune în primul rînd să rămînă întotdeauna modest şi disciplinat. Fără aceste două virtuţi, nimeni nu poate realiza progrese. Iar progresul constant este necesar fotbalistului, ca şi atletului sau artistului. I-aş spune să joace totdeauna cu entuziasm, cu dîrzenie, şi mai ales să prevadă, să-şi aleagă acţiunea de joc ÎNAINTE de a primi mingea. De îndată ce eşti în situaţia de a primi mingea, trebuie să fii în măsură să ştii ceea ce vei face. Important nu este de a privi, de a vedea ce pasă sau ce şut urmează să fie executate, important este de a prevedea acest şut sau această pasă. Trebuie să joci cu un anumit avans faţă de adversarul tău. Şi în acest scop, bineînţeles, trebuie să-ţi lucrezi tehnica astfel încît sosirea mingii să nu mai fie o problemă. Trebuie să ajungi la un stadiu care să-ţi permită să faci totul fără să te preocupe. Dacă vreţi, ideal ar fi să uiţi şi de minge. Din acest motiv, de pildă, eu am lucrat mult pentru ca să rămîn cu ochii deschişi în timpul jocului cu capul.

Cei mai mari jucători pe care i-am cunoscut sînt Di Stefano, Green, Piantoni, Zito, Didi şi Nilton Santos. Garrincha a fost un jucător ieşit din comun, dar ar fi putut să fie şi mai eficace dacă ar fi fost mai bine sfătuit. (Pe teren şi în afara lui).

Admir foarte mult fotbalul spaniol şi nu înţeleg de ce rezultatele lui pe plan internaţional sînt atît de oarecari.

. . . .

N-am suferit niciodată o fractură, în schimb resimt actualmente şi am resimţit deseori consecinţele întinderilor şi rupturilor musculare. În 1958, în ajunul îmbarcării pentru «Cupa mondială» din Suedia, am fost rănit şi am izbutit să mă restabilesc doar în ultimul moment. În 1962, în Chile, m-am accidentat din nou: ruptură la muşchiul aductor. Am petrecut două nopţi albe, suferind foarte mult, îngrozit de gîndul că nu voi mai juca vreodată fotbal.

(Urmare în numărul viitor)

...după ce «chinuise» apărarea cehoslovacă în serii.

● Forţa de seducţie a fotbalului îşi găseşte o primă explicaţie în faptul că el transformă membrele cele mai puţin «ascultătoare» şi mai inabile — picioarele — într-un mijloc de mare virtuozitate şi agilitate.

● Mi-a fost dat să văd, odată, un tînăr în plină vigoare, căruia îi lipseau braţele, de la umăr. Un fel de replică masculină a celebrei statui Venus din Milo... El îşi îndeplinea toate trebuinţele de viaţă numai cu ajutorul picioarelor: mînca, lucra, coasa şi chiar tricota, ţinînd lingura, furculiţa, ciocanul, acul sau igliţa numai între degetele membrelor făcute pentru mersul pe jos. Făcea totul în mişcări pe cît de desăvîrşite, pe atît de rapide şi de bine sincronizate. Ah! Ce minunat jucător de fotbal ar fi putut deveni acel tînăr!

● Talentul este numai minereul brut care, prelucrat prin voinţa jucătorului şi arta antrenorului, ne poate da aurul de 24 carate al unui mare fotbalist.

● Dacă antrenorul n-a creat climatul propice stimulării şi dorinţei de autodepăşire între jucătorii săi, el ne va da numai o echipă de roboţi, care îşi vor îndeplini sarcinile mecanic, deci fără inteligenţa şi fără entuziasmul indispensabile în fotbalul modern.

● Fotbalistul se pregăteşte continuu nu pentru a deveni un rutinier, ci spre a-şi desăvîrşi automatismele execuţiilor tehnice cu ajutorul cărora va putea să-şi dezvolte, cu uşurinţă, toată gama fanteziei tactice.

● Rezultatele bune sau rele obţinute de fotbalul unei ţări pe plan internaţional dobîndesc astăzi proporţiile pe care odinioară le aveau victoriile şi înfrîngerile pe cîmpul de luptă. Mare bucurie după răsăritul soarelui de la Austerlitz, dar şi depresiune totală după apusul de la Waterloo.

Gînduri despre FOTBAL

● Cînd jocul a două echipe degenerează, iar tulburările sînt augmentate prin intervenţia publicului, arbitrul are misiunea ingrată a unui comandant de navă care, pe vreme de furtună, ar porunci valurilor furioase să se potolească...

● Unui arbitru nu-i este suficientă numai cunoaşterea regulamentului. El trebuie să se bucure şi de o mare autoritate morală, spre a se impune jucătorilor de pe teren şi a nu deveni ţinta invectivelor din partea spectatorilor.

● Conducînd o partidă de juniori, arbitrul are un rol şi mai hotărîtor decît la seniori: le arată tinerilor calea adevăratei etici sportive, de la care ei nu trebuie să se abată niciodată.

● Fără rezistenţă fizică, un jucător şi o echipă se prăbuşesc, îndeosebi, după prima repriză. Fără suport moral şi fără elan, prăbuşirea vine din primul minut al jocului.

● În trecut fotbalul se baza numai pe «aşezare». Astăzi, el ţine seama mai ales de «mişcare».

● În fotbalul de ieri, mingea era, de cele mai multe ori, cărată de la o poartă la alta, de un singur jucător. Astăzi, ea trebuie catapultată de şi între mai mulţi echipieri. Am evoluat, deci, de la transportul cu «roaba», la cel cu «rachete».

● Pentru a ajunge la măiestria academică, jucătorul de fotbal trebuie să pornească tot de la abecedar.

● Pasa este primul liant al jocului colectiv. Driblingul prelungit constituie numai frîna acestuia.

● «Secretele» fotbalului modern nu pot fi învăţate numai «după ureche». Ele trebuie puse pe note, orchestrate şi îndelung exersate, spre a ne da execuţia perfectă, de ansamblu, a celor două formaţii adverse.

● Din arsenalul jocului marilor echipe de pe glob putem împrumuta toate armele noi, tehnice şi tactice. Trebuie să le modelăm, totuşi, după potenţialul fizic şi psihic al jucătorilor noştri, creînd acel «specific românesc», singurul cu care ne putem impune în marea horă a fotbalului mondial.

Caleidoscop rugbistic

● După înlăturarea lui D. Manoileanu de la conducerea tehnică a echipei noastre naționale, s-a format un nou cuplu: Viorel Moraru și Dumitru Ionescu. Cei doi antrenori justifică încrederea acordată, pentru că ei conduc cele mai bune echipe românești la ora actuală, Grivița Roșie și Dinamo. Rămîne de văzut cum vor colabora și cît de judicioasă le va fi selecția în vederea celor două partide internaționale ale sezonului de toamnă cu echipele R.F. a Germaniei (la București) și ultima — foarte dificilă și angajantă — cu reprezentativa Franței (10 decembrie la Nantes). Să vedem...

● *O veste bună pentru iubitorii rugbiului: simpaticul jucător dinamovist, Gheorghe Stoica, care în finala «Cupei campionilor europeni», cu Agen, a suferit un grav accident (disjuncție de vertebre în zona cervicală) s-a refăcut complet și și-a reluat recent antrenamentul. Organismul său sănătos îi va permite — sperăm cu toții — să-și reia curînd (la primăvară) locul în echipa sa de club și în XV-le național. Succes, Stoica!*

● **XV-le litoralului — Farul — se gîndește de pe acum la «ziua de mîine». Am fost încunoștințați că anul viitor Farul va fi serios întărit. Astfel, este sigur faptul că va beneficia de aportul lui Alexandru Ștefu, talentatul mijlocaș al Agronomiei Cluj care, devenind profesor de educație fizică, a fost repartizat la o catedră a unui liceu din Constanța. Totodată, constănțenii mizează și pe prezența în echipa lor a lui Petre Florescu, mijlocașul la grămadă al naționalei. Florescu s-a mutat de la Bîrlad la Constanța, unde s-a înscris la cursurile unei școli de maiștri. Rămîne de văzut dacă finalmente Florescu nu se va răzgîndi, decizîndu-se în ultimă instanță să revină în Capitală, de unde este originar. În caz că va rezolva favorabil ambele transferări, Farul își va consolida mult liniile dinapoi, compartiment deficitar și care era oricum sub nivelul valoric al pachetului de înaintași.**

„VIITORUL" Dorohoi a primit „colierul" de bronz

În primul număr din acest an, revista noastră a prezentat cititorilor săi pe cele mai bune baschetbaliste din Moldova, componentele echipei «Viitorul» Dorohoi, toate eleve ale Liceului nr. 1 din localitate. În pofida vîrstei (14—16 ani) și a staturii (1,60—1,66 m), ele au promovat în divizia B, iar recent, după ce au eliminat formațiile de categoria A Mureșul Tg. Mureș, Universitatea Cluj și Politehnica București (campioana țării), au ajuns în turneul final al Cupei României, găzduit de Capitală, la sala Floreasca. Un «război» sub panouri între liliputani și guliveri, pentru cucerirea celor trei coliere. «Progresul» București a primit aurul, «Rapid» București — argintul, iar «Viitorul» Dorohoi (antrenor: profesorul Ilarion Mandache; susținător: tot Dorohoiul, în frunte cu direcțiunea liceului) — bronzul.

Iată-le în fotografia alăturată pe autoarele excelentei performanțe: Bianca Cherbis, Livioara Iftimie, Otilia Apostol, prof. Ilarion Mandache (antrenor), Angela Ailoaiei, Doina Iftimie (căpitanul echipei), Fani Kuneac — rîndul de sus, de la stînga spre dreapta; Silvia Muraru, Elena Anichitei, Viorica Munteanu, Elena Ciurciun, Melania Zugravu — rîndul de jos, aceeași ordine.

Revista SPORT le adresează toate felicitările!

Foto: **AUREL NEAGU**

POȘTA REDACȚIEI

DAN PETREANU — Deva. Celebrul ciclist francez Jacques Anquetil va împlini în ianuarie 34 de ani. S-a născut în localitatea St. Aignan de lingă Rouen și a absolvit cursurile Școlii profesionale metalurgice din Sotteville. Tatăl său este cultivator de căpșuni. Anquetil mărturisește că primele sale curse le-a făcut cărînd cu bicicleta coșurile cu căpșuni pînă la piața din Rouen. Iată cîteva din marile sale succese sportive: a cîștigat de 5 ori Turul Franței (1957, 1961, 1962, 1963, 1964), de două ori Turul Italiei (1960 și 1964), o dată Turul Spaniei (1963), de 9 ori Marele Premiu al Națiunilor. În 1956 a fost recordman mondial al orei. Recentul său record al orei (47,494 km) nu a fost însă omologat, deoarece Anquetil nu s-a prezentat la controlul medical «antidoping».

AURELIAN SOARE — Constanța. Boxerul american Emile Griffith, care l-a învins nu de mult pe italianul Nino Benvenuti, recucerindu-și astfel titlul de campion mondial la categoria mijlocie, are o carieră

Emile Griffith

pugilistică impresionantă. În nouă ani de box profesionist, printre alte zeci și zeci de partide mai puțin importante, Griffith a susținut 17 meciuri în care titlul mondial a fost în joc. În cinci dintre acestea el a luptat ca șalanger și nu a fost învins niciodată. Este un boxer cu o forță excepțională. (E cunoscut faptul tragic că pugilistul Kid Parett a decedat la cîteva ore după meciul său cu Griffith). În prezent se duc tratative pentru organizarea unei a treia partide Griffith—Benvenuti care este posibil să aibă loc anul viitor, în februarie sau martie, tot la New York.

ELEODOR POPESCU — Craiova. Ne întrebați ce profesii au fotbaliștii maghiari Albert și Farkaș. Regretăm, dar nu vă putem răspunde decît parțial: Albert este ziarist sportiv. Profesia lui Farkaș nu o cunoaștem.

ION CONSTANTINESCU — Brașov. Recordurile mondiale la 400 m (44,5 sec.) și la 440 yarzi (44,8) aparțin atletului american Tommie Smith și au fost stabilite anul acesta în localitatea San Jose. De reținut că vechiul record la 400 m (44,9), realizat în 1960, la Roma, de către Ottis Davis, a rezistat șapte ani. Fosta performanță mondială la 440 yarzi (44,9), a atletului american Adolph Plummer, a avut o viață mai scurtă: patru ani.

Tommie Smith, actualul recordmen mondial al acestor probe, are 23 de ani, 1,88 m înălțime și 78 kg.

AUREL UNGUREANU — București. Printre altele, ne scrieți: «**...dezleg cu plăcere careurile de cuvinte încrucișate pe care le publicați și pentru că îmi place să și compun v-aș propune colaborarea mea în paginile revistei la această rubrică**». Deși spuneți că citiți cu regularitate revista «Sport», ținem să vă atragem atenția asupra unui... amănunt care, probabil, vă interesează: noi nu mai publicăm careuri de cuvinte încrucișate. Așa că...

MIRCEA VÂRZARU și NAPOLEON MARINESCU — Craiova. 1) Fotbalistul Nicolae Dobrin s-a născut la 26 august 1947, în Pitești. A fost legitimat pentru prima dată la Dinamo Pitești, la 14 februarie 1961. A jucat apoi la Metalul Pitești, revenind, însă, după cîteva luni, la Dinamo, respectiv la Argeșul. 2) Stadionul 1 Mai din Pitești poate găzdui în tribunele sale circa 20 000 de spectatori.

TRAIAN BALAMACE — Constanța. Desenul pe care l-ați trimis redacției este nereușit, iar poanta e naivă. Oricum, se întrezăresc unele posibilități de a face un lucru mai bun. Exersînd mai mult, credem că nu peste mult timp veți reuși. Succes!

ION STOIAN — București. Meciul România—URSS, disputat la 1 iunie 1957, la Moscova, a luat sfîrșit cu un rezultat de egalitate: 1—1 (0—0). Pentru noi a înscris Ene I (min. 51), iar pentru sovietici — Strelțov (min. 78). În poarta României a apărat Toma, iar în cea sovietică Iașin. Partida a fost arbitrată de suedezul Ahlner.

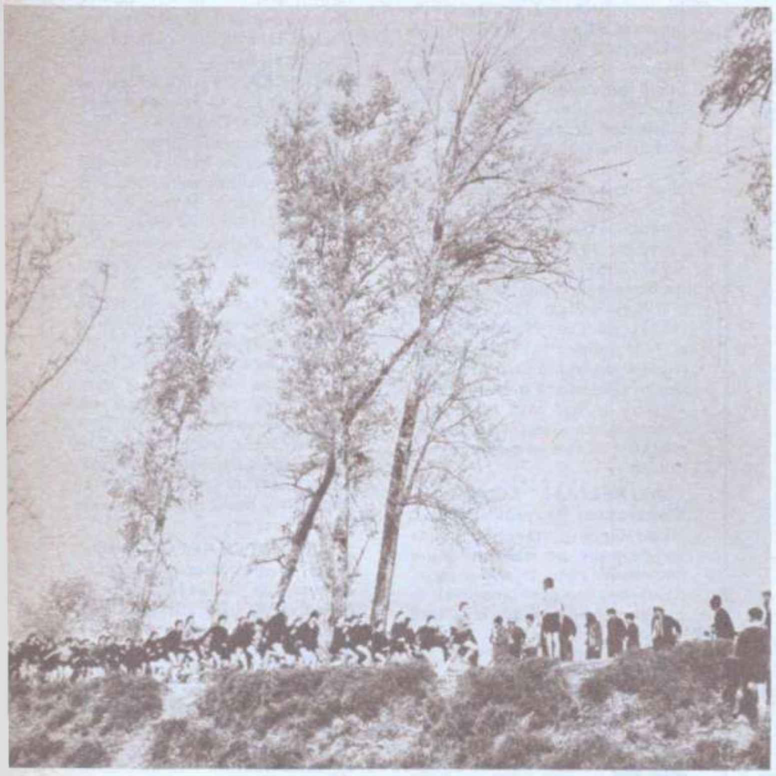
ANIȘOARA GHIȚĂ — București. Virgil Dridea este, ca și fratele său Mircea, inginer constructor de utilaj petrolifer. Virgil este căsătorit și are un copil. Ne întrebați de ce nu mai apare în formația Petrolului. Antrenorii nu l-au mai utilizat în ultima vreme, deoarece nu este în formă. Dar, ținînd seama de felul în care joacă întreaga echipă ploieșteană, putem spune că nu numai el are această scădere, pe care o dorim pasageră.

ANDREI URSEANU — Galați. Ciclistul Rudi Altig, campionul Republicii Federale a Germaniei și fost campion al lumii pe șosea — la profesioniști — nu a abandonat activitatea competițională. Este adevărat că în ultima vreme nu a prea strălucit, dar el nu a renunțat la ciclism. Recent, făcînd pereche cu un coleg de antrenament, Rudi Altig a concurat la infernala «Cursă de șase zile», desfășurată în Berlinul occidental, ocupînd locul III.

Rudi Altig

MAGAZIN sportiv

„ULTIMUL" CROS

Zilele frumoase ale acestei toamne au amînat mereu sfîrșitul sezonului atletic în aer liber. Ba, mai mult, prin farmecul lor, ele au contribuit la înmulțirea întrecerilor. Iată un cros desfășurat într-un peisaj splendid și pe care fotoreporterul l-a prezentat ca fiind... ultimul din această toamnă. Este, desigur, o eroare. Sîntem siguri că s-au mai organizat și altele. Timpul frumos te scoate afară din casă, te invită la mișcare, la sport.

MICROINTERVIU ÎNTRE PÎNZE

Atmosfera «Colocviului Brâncuși» este respirată cu încîntare și la expoziția personală (a doua) a artistului plastician Vincențiu Grigorescu.

— Sînteți autorul acestui fond...

— De 33 de pînze în tuș și tempera, în alb pe alb.

— Autorul a numeroase grafice de șevalet, afișe și picturi...

— Unele inspirate din zbuciumul sportiv, puțin băgat în seamă de plastica noastră.

— Pentru afișele «Tir» și «Călărie» ați primit din străinătate premii, iar timbrele dumneavoastră cu tematică olimpică au făcut furori la Tokio, în 1964. Ați fost sportiv, iar în 1950 — autorul...

— Încercării în buturile «Armatei», care a asigurat echipele mele — «C.F.R.» — titlul de campioană națională. Tot în acel an am abandonat rugbiul, dedicîndu-mă artei plastice.

— Și nu încercați să reveniți asupra acestei abandonări prin intermediul plasticei?

— Aceasta se va întîmpla cît de curînd. Printre compozițiile cu subiect sportiv înscrise pe agenda mea 1967 figurează și cuceritoarea piramidă a balonului oval — «Tușa».

— Ați spus «cît de curînd». Apropo, peste puțin timp «XV»-le român îl va întîlni pe acela al «Cocoșului galic». Acolo. Ce pronosticați?

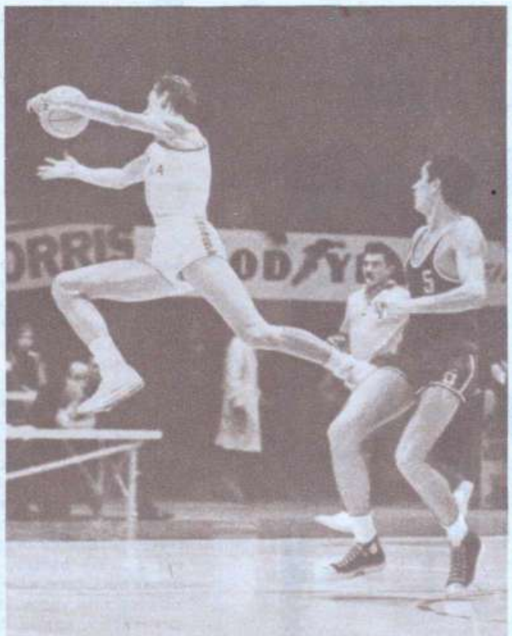
— În ceea ce ne privește nu sînt optimist, din păcate. Ai noștri și-au pierdut decontractarea în joc, adică esențialul. Voi redeveni optimist peste doi-trei ani. În rugbi treburile merg ceva mai bine decît în fotbal.

...Ultima însemnare: mentală. «Podoabe — aceste pînze. Podoabe ieșite din mîinile, sensibilitatea și talentul unui fost sportiv de performanță. Ca în viață: performanța la performanță trage».

Horia CRISTEA

CA LA... PATINAJ

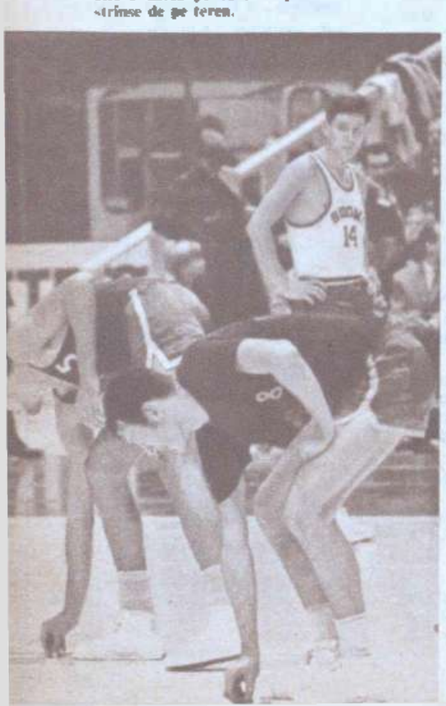
Gheorghe Novac (dreapta) privește surprins săritura spectaculoasă a unuia dintre baschetbaliștii din echipa Poloniei, cu care noi ne-am întîlnit la «europenele» din Finlanda. Amintindu-și, poate, că meciul se joacă în marea hală a patinoarului acoperit din Helsinki, sportivul polonez a executat un salt a cărui grație ar fi primit note mari la un concurs de... patinaj artistic.

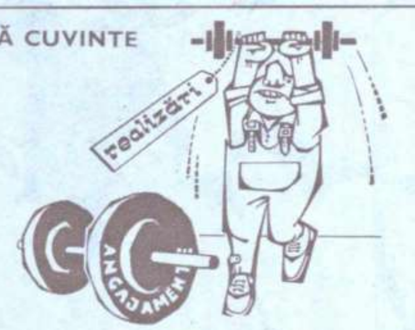
„FRUCTELE MÎNIEI"

Indignați de felul în care a fost arbitrat meciul de baschet dintre Finlanda și Iugoslavia, din cadrul «europenelor», spectatorii finlandezi s-au manifestat într-un mod deosebit: au aruncat pe teren cu monede. În fotografia alăturată, îi putem vedea pe jucătorii iugoslavi Ljubodrag Simonovic și Vladimir Cvetkovic culegînd... «fructele mîniei» spectatorilor.

La sfîrșitul partidei, pe care au cîștigat-o cu 68—59, baschetbaliștii iugoslavi și-au sărbătorit victoria bînd, chiar la bufetul sălii, cîte o cafea pe care au plătit-o cu monedele strînse de pe teren.

FĂRĂ CUVINTE

Desen de AL. CLENCIU

DIALOG CU... PROGRESUL

Într-un veritabil dialog cu suporterii, sportivii de la clubul Progresul au primit de curînd mai multe «goluri» decît la orice partidă. Și, cu toate că prezența unor cunoscuți actori bucureșteni în mijlocul spectatorilor făcea la prima vedere impresia unui proces literar, discuțiile aprinse dintre cele două «tabere» au transformat întîlnirea într-un proces... sportiv.

«Acuzatorii» — simpatizanții clubului — pledau pentru salvarea Progresului din coada clasamentului. «Acuzații» — fotbaliștii-idoli pentru «microbiștii» prezenți în sală — recunoșteau greșelile de la ultimele meciuri, dar — ce surpriză! — fără nici un protest care să trădeze nesportivitatea. Pînă la urmă aplauzele au fost culese de pe «teren» tot de către actori.

În imaginile alăturate am surprins cîteva momente din întîlnirea sportivilor de la Progresul și actorii simpatizanți ai clubului:

1. Georgescu, Popescu, Colceriu și Peteanu într-o discuție despre fotbal cu actorii Dem. Savu și Dinu Ianculescu. Am reținut o «replică»:

— Întocmai ca și teatrul, fotbalul fără spectatori nu poate să trăiască. Iar aceștia, dacă nu văd pe teren spectacolul, nu vin la fotbal.

2. Un dialog nu tocmai comic cu... Radu Zaharescu și Neacșu.

3. Oaidă oferă flori după spectacol soliștilor Operei Române, Matilda Onofrei și Nicolae Rafael.

4. «Făt-Frumos» — Florin Piersic, un suporter de netăgăduit al Progresului.

2

1

ȘI FEMEILE...

În Suedia, cursele de marș pentru femei se bucură de o mare popularitate. Întrecerile care au loc pe stadioane sînt urmărite cu mult interes de iubitorii atletismului. Una dintre campioanele suedeze la marș este tînăra Eivor Johansson, care a parcurs recent 5 km în 27:20,0. Iat-o în fotografie îndreptîndu-se spre sosire. Observați eleganța cu care se deplasează tînăra atletă! Cine ar mai putea spune că marșul este o probă dură?

5 MEDALIAȚI

Frank Forberger, Frank Rühle, Achim Hill, Dieter Grahn și Dieter Schubert (de la stînga la dreapta) zîmbesc fericiți obiectivului fotografic. La campionatele europene de canotaj academic, care au avut loc la Vichy, ei au cucerit medalii de aur pentru R.D. Germană. Achim Hill în proba de simplu, iar ceilalți în proba de 4 f.c.

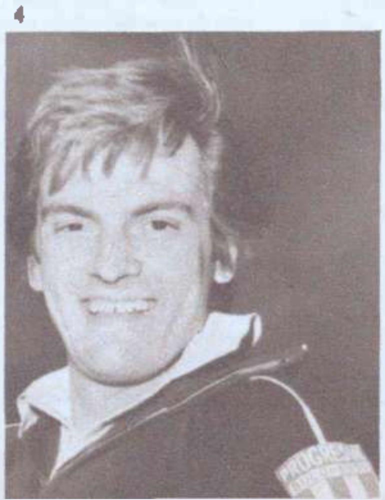

DISPUTĂ PE MARE

Sportivii români sînt prezenți în fiecare an la tradiționala regată Tallin, care se desfășoară pe marea Baltică. În fotografia alăturată vă oferim un moment din pasionanta dispută care a avut loc la clasa «Star». În lupta pentru un loc fruntaș se află și echipajul nostru condus de Mircea Dumitriu (pe una din pînze are inițialele RM 1), însă fostul campion olimpic, sovieticul Pineghin (215) și campionul european, germanul Veihert (514) caută să-l prindă în clește, devîindu-i «vîrful». Dar Dumitriu, fiind lansat, va reuși să străpungă cleștele. După consumarea celor șapte regate, echipajul român M. Dumitriu — N. Iliescu a ocupat locul VII.

de pretutindeni

● Fiscul american continuă «vînătoarea» boxerilor. La o revizie făcută recent în dosarul fiscal al fostului campion mondial al «mijlociilor», Ray Sugar Robinson, s-a constatat că acesta nu a plătit, în 1962, suma de 5 000 de dolari. Ray va plăti acum 5 000 de dolari, plus... dobînda, destul de mare. După o îndelungată carieră sportivă se poate spune, pe drept cuvînt, că Robinson a pierdut prin K.O. meciul cu... fiscul american.

● **«Cel mai frumos cadou ce mi-a fost oferit pînă acum** — a declarat cunoscutul internațional italian de fotbal Mario Corso — **l-am primit la sfîrșitul meciului Europa—Spania, desfășurat nu de mult la Madrid, pentru jubileul Zamora».**
Cu ocazia meciului amintit, celebrul portar spaniol Ricardo Zamora i-a dat lui Corso mingea cu care s-a jucat acea frumoasă partidă omagială.

● Cunoscutul boxer suedez Bo Hoegberg, fost campion al Europei la categoria mijlocie, și-a anunțat retragerea din ring. El este căsătorit cu artista de cinema Anita Lindbona, care este și coproducător al unei case de filme suedeze. Soția sa i-a promis lui Hoegberg că îl va lansa în lumea filmului.

● Cu prilejul unui turneu internațional de lupte care a avut loc în Canada, la Winnipeg, s-a petrecut un incident mai mult sau mai puțin hazliu. Deoarece și-a mușcat adversarul de o ureche, argentinianul Alexandro Zawadsko a fost descalificat. Antrenorul său a făcut contestație, arătînd că elevul său nu poate avea asemenea apucături, deoarece este... vegetarian.

● Fostul campion mondial al «semigreilor», boxerul Archie Moore, a devenit ziarist. El a redactat pînă acum o suită de articole în legătură cu problema negrilor din S.U.A.

● Unul dintre «super-suporterii» care provoacă scandaluri pe terenurile de fotbal din Anglia, pe nume Whitehouse, simpatizant al echipei West Bromwich Albion, și-a primit recent pedeapsa pentru ultima sa ispravă. El a fost condamnat la 9 luni închisoare și la plata unei amenzi de 50 de lire. Sentința a fost pronunțată de o femeie, judecătoarea de instrucție Katherine Stewart.

SE MAI ÎNTÎMPLĂ...

Spectatorii curselor cicliste au prilejul să asiste uneori și la astfel de momente, bineînțeles, nedorite de nimeni. Accidentul din fotografie s-a petrecut în cursa care a avut loc în localitatea spaniolă Eibar. Liderul întrecerii, spaniolul Velez, și urmăritorul său, alergătorul francez Riotter (în prim plan) au derapat în apropierea liniei de sosire, pierzînd astfel primele locuri în clasament. Din fericire, accidentul nu a avut

ÎNVINGĂTOR ÎN DOUĂ MARI PREMII

Fără îndoială, 1967 a fost pentru automobilistul austriac Jochen Rindt un an foarte bun. După ce în luna iulie a reușit să cîștige, la Rouen, marele Premiu al Franței (formula II), nu de mult Rindt și-a mai adăugat în palmares o nouă victorie de prestigiu: locul I în Marele Premiu al Finlandei.
În imagine — Jochen Rindt primind felicitări pentru ultimul său succes.

START!

Datorită faptului că «foc mult zgomot pentru nimic», karturile au fost dezagreate mult timp de către amatorii de viteze amețitoare. Dar iată că întrecerile acestor mini-automobile au... prins în ultima vreme, atrăgînd de-a lungul traseelor de concurs numeroși spectatori. În imaginea alăturată, vă prezentăm un start de la o competiție internațională de karturi care a avut loc la Riga. Participă echipa Uniunii Sovietice și cea a R.D. Germane.

DIN NOU PE GHEAȚĂ

Toamna nu a reușit, încă, să scuture bine frunzele copacilor și unele dintre sporturile de iarnă au și intrat în actualitate. La Moscova, de exemplu, sezonul de hochei pe gheață a fost deschis cu premiul ziarului «Sovetski Sport». Finala acestei competiții și-au disputat-o echipele Spartak Moscova și Ț.S.K.A., partidă din care vă redăm această fază. Victoria a revenit hocheiștilor de la Spartak, cu 4—2.

Povestea unui sportiv adevărat

Primul număr al revistei «SPORT», din 1947 (pe atunci revista «Stadion») a apărut avîndu-l pe copertă pe ZENO DRAGOMIR, cel dintîi săritor român de 4 metri. Tragica încetare din viață a renumitului sportiv, profesor și pedagog ne obligă să reamintim cititorilor și tuturor iubitorilor de sport remarcabila sa carieră sportivă.

Zeno Dragomir, împreună cu Victor Sillon, un adversar de valoare pe terenul de sport și un prieten în afara stadionului.

Zeno Dragomir s-a născut la 27 iunie 1923 la Caransebeș. De mic a îndrăgit săritura cu prăjina. S-a obișnuit cu un băț lung (boată) cu care sărea toată ziua. Cu timpul, tînărul Zeno a crescut, performanțele la fel, doar boata a rămas aceeași, astfel că a ajuns, acum 30 de ani, în situația în care se găsesc cei mai buni săritori mondiali de azi. Adică să sară mai mult decît lungimea boatei sale.

Primul succes îl consemnăm în 1939, la 16 ani, cînd reușește o performanță care atrage atenția tuturor specialiștilor: 3,40 m. Un an mai tîrziu, la Predeal, preia recordul național de juniori cu un rezultat de 3,64 m. Avea numai 17 ani. Dar, pentru că sîntem la acest capitol iată cum au evoluat rezultatele sale:

16 ani	1939	3,40	25 ani	1948	3,80
17 ,,	1940	3,64	26 ,,	1949	3,92
18 ,,	1941	3,40	27 ,,	1950	3,92
19 ,,	1942	—	28 ,,	1951	4,03
20 ,,	1943	3,55	29 ,,	1952	4,20
21 ,,	1944	—	30 ,,	1953	4,12
22 ,,	1945	3,75	31 ,,	1954	4,15
23 ,,	1946	3,90	32 ,,	1955	4,10
24 ,,	1947	4,00	33 ,,	1956	4,00

După cum se poate vedea, la un moment dat rezultatele sale au stagnat, deoarece în acel timp o prăjină era un vis, o himeră. Prăjina sa din copilărie rămăsese aceeași. Era lipită și răslipită cu leucoplast. Dar la un moment dat a cedat și s-a rupt. A fost anul în care el a cucerit titlul de campion al țării la... săritura în lungime cu 6,48 m! Apoi, a venit noua prăjină, care i-a adus multe succese și în special realizarea celor 4 metri mult visați care au fost cît 5 metri, astăzi. Pentru Zeno, aceasta a fost împlinirea visului său sportiv. Și pentru că vorbim de titlurile sale de campion, iată-le și pe cele cucerite în proba sa favorită: 1939 — 3,40; 1941 — 3,40; 1946 — 3,60; 1948 — 3,80; 1949 — 3,80; 1950 — 3,91; 1951 — 3,85; 1952 — 4,12; 1953 — 4,05; 1955 — 3,90.

În 1939 este selecționat în echipa României pentru prima oară. Avea doar 16 ani și a fost desemnat să reprezinte culorile țării la Jocurile Balcanice. Emoția debutului o trece cu destulă greutate: locul 6 cu 3,20 m. Apoi, odată cu trecerea anilor, Zeno avea să devină unul dintre atleții de bază ai țării, care avea să cucerească multe victorii pentru echipă, multe titluri de cîștigător al unor concursuri de amploare, care aveau să-l facă cunoscut peste hotare. Să amintim în primul rînd de cele 2 victorii din cadrul Jocurilor Balcanice (1946—3,90; 1947 — 4,00), și, în același an, locul 1 la Festivalul mondial al Tineretului (3,60). În 1952, locul I la Campionatele internaționale ale României și, în fine, de 14 ori internațional. Ca un corolar al recunoașterii valorii sale a fost selecționat în echipa olimpică pentru Jocurile de la Helsinki (locul 18 cu 3,95 m) și în echipa pentru campionatele europene din 1954.

Recordul țării l-a dus tot mai sus: 3,90 în 1946, 4,00 în 1947, 4,03 în 1951, 4,10 în 1952 și 4,20 m în același an. (Ultimul a fost doborît de Zoltan Szabo, în 1957). Interesant că la 20 de ani după ce Zeno a sărit 4 m s-a realizat și prima săritură de peste 5 metri (Astafei 5,03 m în 1967).

Unul dintre cei care l-au cunoscut cel mai bine a fost Ion Söter. Colegi de echipă, de cameră, ani de zile împreună, ambii din Banat... Iată ce povestește Söter despre Zeno:

«Își iubea proba și prăjina precum violonistul vioara. În 1947, îmi amintesc, a fost în stare, la Praga, să umble prin tot aeroportul ca nu cumva prăjina să fie făcută «sandvici» printre geamantane. În ziua cînd și-a văzut visul împlinit (4 m) eu am sărit 1,90 m — record. Ambii învinsesem două granițe și ne-am bucurat imens. În 1952 am realizat amîndoi norma olimpică. El — 4,10, eu — 2 m la înălțime. Puțin mai tîrziu am participat la un concurs la Kiev, fiecare la proba sa. Eu am sărit 2 m din prima încercare și am cerut arbitrilor să ridice ștacheta la 2,05 m (recordul european era de 2,04) și eram sigur de reușită. În acel moment Zeno sare peste ștacheta înălțată la 4,20 m și eu am fost atît de bucuros și de emoționat totodată, încît nu am mai fost în stare de nimic. M-a scos pur și simplu din... priză. Mi-a părut rău pentru mine, dar m-am bucurat sincer pentru succesul său».

Aceasta este pe scurt istoria sportivă a lui Zeno Dragomir. În afara activității sportive de performanță, el a fost un remarcabil publicist și scriitor, lucrările sale de specialitate, desenele sale fiind mult apreciate. În munca profesională, ca antrenor și profesor, a adus un aport substanțial la ridicarea de generații de profesori, fiind un minunat exemplu de disciplină, de seriozitate în muncă și modestie. Despre neuitatele sale desene Söter remarca foarte bine: *«Ca desenator sportiv a fost un artist desăvîrșit, care, simțind mișcarea, o imortaliza. Desenele sale se mișcă».*

Ce poate fi mai elocvent în această privință decît faptul că renumita revistă vest-germană «Leichtathletik» a publicat o carte poștală ilustrată trimisă de Zeno cu prilejul Anului Nou, cu un desen atletic, pe care redacția și Toni Nett personal l-au apreciat ca pe ceva cu totul deosebit...

Acesta a fost Zeno, sportivul, antrenorul, scriitorul, omul.

NICOLAE MĂRĂȘESCU

CARNET TURISTIC

60 de km mai puțin cunoscuți

Mișcarea turistică înregistrează în întreaga lume o dezvoltare fără precedent. Statistici internaționale și documente ale UNESCO indică pentru o perioadă de 10 ani (1955—1965) mai mult decît dublarea numărului turiștilor: de la 55,2 milioane la 117 milioane!

Psihologi de prestigiu afirmă că «turismul este marele miraj al secolului nostru», **iar economiștii susțin că el are** «cel mai mare ritm de dezvoltare din toate domeniile economice și aduce cea mai rapidă recuperare a investițiilor».

Turismul are însă și mari reverberații sociale oferind oamenilor posibilitatea de a-și întări sănătatea, puterea de muncă, de a obține «deconectarea» cu minimum de eforturi și cheltuieli. Totodată, cei care practică acest sport la îndemîna tuturor realizează o lărgire a orizontului lor în ce privește cunoașterea naturii, a istoriei locurilor și așezărilor vizitate, a înfăptuirilor lumii contemporane.

Răspunzînd acestor imperative și dorinței cititorilor, revista SPORT inaugurează rubrica de față. Colaboratorii noștri Ionel Preda și Ion Valeriu Popa vă vor însoți pe cele mai frumoase trasee turistice ale țării, semnalîndu-vă monumentele naturale, istorice, artistice sau obiectivele industriale înălțate astăzi de mîna harnică a poporului nostru. Obiceiuri, legende și tradiții interesante din toate colțurile țării vor completa descrierea traseelor, pentru a oferi iubitorilor de drumeție imaginea unor excursii cît mai plăcute, mai interesante și mai instructive.

Mii și mii de automobile străbat zilnic în goană cei 60 kilometri care despart Capitala de orașul Ploiești.

Cu toate acestea, o anchetă-fulger la care au răspuns 100 de automobiliști și motocicliști arată că aici 10 dintre ei nu cunosc toate obiectivele turistice de pe stînga și dreapta acestui frecventat traseu! Este, de fapt, motivul pentru care vom începe călătoriile noastre prin România turistică cu descrierea acestui traseu din cele mai accesibile, dar care abundă în comori de artă și cultură, în vestigii istorice, așezări pitorești.

Magistrala rutieră se avîntă pe sub podul Băneasa, o frumoasă lucrare urbanistică, intrată în istorie o dată cu luptele ostașilor români pentru eliberarea Capitalei de trupele hitleriste, în 1944. Dar, înainte de a porni la drum, stăruiți cîteva clipe asupra fîntînii Miorița, unde veți admira evantaiele de apă clipind multicolor în lumina soarelui. Peste drum se află Muzeul de artă populară «Dr. N. Minovici», din ale cărui bogate colecții de cusături naționale, țesături, covoare, broderii, tablouri și obiecte de ceramică sau lemn, se pot afla multe despre puterea de creație și dragostea de frumos a poporului nostru.

Tot aici, lîngă gara Băneasa, se află o biserică veche din sec. XVIII, ctitorie a neamului Văcăreștilor, de o certă importanță arhitectonică și valoare documentară.

După numai un kilometru, pe partea dreaptă, Aeroportul internațional Băneasa, cu aerogara sa în formă de elice cu trei pale, prilejuiește spectacolul interesant al decolării și aterizării marilor avioane de transport. La kilometrul 10 întîlnim clădirea nouă a Institutului meteorologic pe platforma căruia se rotește «radar»-ul detector al formațiunilor noroase și altor fenomene atmosferice. La km 11 șoseaua se ramifică: la dreapta, se întinde pădurea Băneasa, loc de mare atracție turistică, unde se găsesc două restaurante, un camping, o grădină zoologică, poligonul de tir sportiv «Tunari». În aceeași zonă se mai află marea Fabrică de semiconductoare și piese de radio, precum și numeroase ferme agricole experimentale.

La km 12 întîlnim comuna Otopeni unde se construiește în prezent cel mai mare aeroport internațional al țării, destinat viitorului trafic aerian. La km 29 comuna Tîncăbești este locul de atracție al pescarilor amatori datorită lacului bogat în pește. Șoseaua ne poartă prin sate curate, cu case vesele, împodobite cu motive populare. Abia observată, pe partea dreaptă, se află Stațiunea experimentală Snagov a Intitutului de Cercetări Forestiere, locul unde și-au dat întîlnire plante exotice de pe cele mai îndepărtate meridiane ale lumii. La km 35 o ramificație a șoselei ne conduce la Snagov. Pădurea de aici, rămășiță a vechilor codri ai Vlăsiei, se întinde pe 1 500 hectare. Lacul Snagov, are o suprafață de 1 000 ha, o lungime de 16 km și este foarte bogat în pește. Despre «plătica de Snagov» **Alexandru Odobescu** scria în **«Pseudokinegeticon»** că **«ar merita o lungă disertație științifică»**. La dispoziția turiștilor se găsesc aici campinguri, cabane, restaurante, ștranduri. O frumoasă rezervație silvică adăpostește căpriori, cerbi lopătari, fazani. Pe o mică insulă din mijlocul lacului se profilează silueta mănăstirii Snagov, din care au rămas zidurile bătrîne. Înălțată în secolul XIV, mănăstirea este izvorul unor legende zguduitoare din zbuciumata istorie a evului mediu. Aici au ființat tiparnițele unde au lucrat vestiții cărturari **Udriște Năsturel** și **Antim Ivireanu**. Picturi valoroase ne pun în fața unor domnitori cu rol de seamă în istoria noastră, **Neagoe Basarab, Mircea cel Bătrîn, Petru Șchiopul, Mircea Ciobanul** și soția sa **Doamna Chiajna**. Mai departe de aceste locuri, pe care orice turist trebuie să le cunoască, relieful se modifică vestind apropierea dealurilor subcarpatice, iar în zile cu cer cristalin se pot zări vîrfurile înzăpezite ale Bucegilor. Tot pe acest traseu întîlnim două sate străvechi, Puchenii-Moșneni și Puchenii Mari, unde se află rămășițele unei cetăți getodacice. Ceramica locală, decorată prin stropire și ungere, păstrează pînă astăzi tradiții artistice dacice. Biserica din Puchenii Mari (km 46,3), ridicată în 1855 a fost pictată de marele nostru **Nicolae Grigorescu** între 1860—1861. Multe din picturi au fost deteriorate de vreme, dar se mai păstrează încă cele ale ctitorilor bisericii și care sînt totodată primele lucrări din portretistica laică a marelui artist român.

Înainte de a intra în Ploiești, pe stînga șoselei se înalță o construcție modernă de dimensiuni uriașe. Ziua se văd strălucind argintiu în soare estacade, rezervoare imense, coloane înalte, instalații. Noaptea totul se înfățișează scăldat în lumina neonului. De departe, pe cerul întunecat se proiectează nimbul de limbă alb-albăstruie izvorît din acest monument al tehnicii industriale noi: **Combinatul petrochimic de la Brazi**, simbol al puternicei noastre industrii petroliere.

Doar cîțiva pași și ajungem la Ploiești, punctul terminus al primei noastre călătorii.

Ionel PREDA
Ion Valeriu POPA

În rezervația din Pădurea Băneasa

Camping la Snagov

SPORT
Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin

A 4-a VICTORIE INTERNAȚIONALĂ A RUGBIȘTILOR

Pe stadionul Republicii rugbiștii români au dobîndit zilele trecute cea de-a patra victorie internațională a anului: 27—5 cu selecționata R.F. a Germaniei, care se adaugă celor asupra echipelor Italiei, Portugaliei și Poloniei. La fel ca în toate partidele precedente, succesul culorilor noastre a fost categoric. Dar aceste victorii facile — care cuprind desigur și valoarea certă a rugbiului nostru — nu ne pot mulțumi pe deplin, fiindcă ele ascund, totodată, și marea slăbiciune a partenerilor întîlniți.

Rugbiului nostru îi sînt însă necesari adversari mult mai puternici în continuare și vom avea măsura exactă a valorii balonului nostru oval. Așadar, pe cînd o participare la «TURNEUL CELOR... 6 NAȚIUNI»? (D.C.)

În fotografie, o fază din meciul România—R.F. a Germaniei, în care se vede cum înaintarea noastră a cîștigat prin Tuțuianu un balon după repunere în joc de la margine.